

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்குஸ திருஅவதார ஸ்ரீ
5110
விரோதி ஸ்ரீ மாசி
19-3-2010
க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளிமீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम् ।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவமஹாநிதி R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427

24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 2 இதழ் 11

பக்கம்

ஏதேனும் ஆவேனே	01-06
புலம்பிய புலம்பல்	07-10
அழகில் தோய்ந்த அரக்கி	11-14
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவஉரை	(31-32) 15-16
திவ்யஸூரிசரிதம்	(17-20) 17-20
நம்மாழ்வார் கட்டியங்கள்	(10-13) 21-24
பரந்தரஹஸ்யவிவரணம்	(29-36) 25-32
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருத உரை	(41-44) 33-36
பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(161-172) 37-48

ஜீயர்ஸ்வாமியின் மங்களாஸாஸநம்

ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி யதிராஜஜீயர்ஸ்வாமி மாசி மகத்தன்று (28-2-2010) தமது யாத்ரைஅடைவில் புத்தூர் அக்ரஹாரத்திற்கு எழுந்தருளினர். ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் பத்ரிகையை மங்களாஸாஸநம் செய்வதற்கென்றே புத்தூருக்கு எழுந்தருளிய ஸ்வாமி ஷை பத்திரிகையாசிரியரின் குடிசைக்குப் பொன்னடி சாத்தி, அநுக்ரஹபாஷணம் செய்தருளினர். தொடர்ச்சி ராம்பர் 3ல்

ஏதேனுமாவேனே

(ஆசிரியர் ரகுராமன்)

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே “அணையவூரப் புணைய அடியும்பொடியும்படப் பர்வதபுவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப்பெறுகிற தீர்யக்ஸ்தாவரஜநமங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பர்கள்” என்றருளிச்செய்துள்ளார்.

அதாவது – ‘இவ்வாத்மா எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டது. அடிமைத் தனத்திற்குச் சேர ஒவ்வொருவரும் எம்பெருமானுக்குத் தொண்டுபுரியவேண்டும். அப்படி எம்பெருமானுக்குத் தொண்டுபுரிவதற்கு உறுப்பான பிறவியே உயர்ந்தபிறவி. அதனால் இறைத்தொண்டிக்கேற்றபடி விலங்கு, பறவை, தாவரம் முதலிய பிறவிகளை பெருமக்களான நித்யஸூரிகள் ஏற்றுக்கொண்டனர். எம்பெருமானுடைய திருவடி தம் மீது படும்படியாகவும், அவனுடைய அடியார்களின் பாததூளி தம்மீது படும்படியாகவும் ஏதேனுமொரு பிறவி தங்களுக்கு ஏற்படவேண்டுமென்று ஸுகாசார்யர், உத்தவர் போன்ற மஹான்கள் ஆசைப்படுகிறார்கள். எம்பெருமான் உகந்தருளின நிலமான திருமலை முதலான திவ்யதேசங்களிலோ அல்லது அவனுடைய அடியார்களின் திருமாளிகைகளிலோ ஏதேனுமொரு பிராணியாகப் பிறக்கவேண்டுமென்று மஹாத்மாக்களான ஆழ்வாராசார்யர்கள் விரும்புகின்றார்கள்’ என்பது மேலே எடுக்கப் பட்ட ஸூத்ரத்தின் சுருக்கமான கருத்தாகும். இனி இதனை விரிவாக விவரிக்கிறோம்.

நித்யஸூரிகள் என்பார் எப்பொழுதும் பரமபதத்திலேயேயிருப்பவர்கள்; எந்நாளும் ஸம்ஸார(இவ்வுலக)த் தொடர்பு அற்றவர்கள். அவர்களாவார் – அநந்தன், (ஆதிசேஷன்), கருடன் முதலியவர்கள். அவர்கள் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்குத் தகுந்தாற்போல் பலவுருவங்களை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர்.

திருவநந்தாழ்வான் (ஆதிசேஷன்) எம்பெருமான் வெளியில் புறப்பட்டால் குடையாகவும், வீற்றிருந்தால் ஸிம்ஹாஸநமாகவும், நின்றால் பாதுகைகளாகவும், மற்றும் பலவடிவங்களையும் எடுத்துத் திருமாலுக்குத் தொண்டாற்றுபவர். அவர் எம்பெருமான் பள்ளிகொள்வதற்குப் பாங்காக பாம்பாகிறதொரு வடிவத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். இதுவே ‘அணையப்பெறுகிற தீர்யக் ஜநமம்’ என்பதன் பொருளாகும்.

வேதாத்மாவான கருடாழ்வார் எம்பெருமானுக்குக் கொடியாகவும், விசிறியாகவும், கண்ணாடியாகவும் இருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், எம்பெருமான் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடம் செல்லும்போது வாஹநரூபமாகவிருந்து கைங்கர்யம் செய்வதற்குறுப்பாக பூசைலேசுத்யாபாத்ரம்- மார்ச் 2010

பறவையின் பிறவியை ஏற்றார். இதுவே ‘ஊரப்பெறுகிற திர்யக் ஜந்மம்’ எனப்படுகிறது. மற்றொரு நித்யஸூரியானவர், எம்பெருமான் தன்னுடைய தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் சாத்திக்கொண்டு மகிழும்படி தாவரப்பிறவியை ஏற்றுள்ளார். அதாவது திருத்துழாயாக உள்ளார்.

ஸூகாசார்யர் ஸ்ரீமத்பாகவதத்திலே –

பத்யு:ப்ரஜாநாமைஸ்வர்யம் பஸூநாம் வா ந காமயே

அஹம் கத₃ம்போ பூ₄யாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே||

(ப்ரஜாபதியான பிரமனின் செல்வத்தையும், பஸூபதியான ஸிவனின் செல்வத்தையும் நான் விரும்பவில்லை; கண்ணபிரான் திருவடிப்படப்பெற்ற கடம்பமரமாகவோ, குருந்தமரமாகவோ பிறக்கப்பெறுவேனாக வேண்டும்.) என்கிற ஸ்லோகத்திலே எம்பெருமானுடைய திருவடிப்படப்பெறுகிற தாவரப்பிறவியை ஆசைப்படுகிறார்.

கோபிமார்களுடைய க்ருஷ்ணபக்தியைக்கண்டு வியந்த உத்தவர் –

“ஆஸாமஹோ சரணரேணுஜுஷாமஹம் ஸ்யாம்

ப்ருந்த₃ாவநே கிமபி கு₃ல்மலதௌஷதீ₄நாம்|

யா து₃ஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநமார்யபத₃ஞ்ச ஹித்வா

பே₄ஜூர் முகுந்த₃பத₃வீம் ஸ்ருதிபி₄ர் விம்ருக்₄யாம்||”

(எந்த கோபிமார்கள் விடமுடியாத தங்கள் உறவினர்களையும், பெரியோர்கள் போன வழியையும்விட்டு, வேதங்கள் தேடி என்றும் காணமாட்டாச் செல்வஞான க்ருஷ்ணனைப் பின்தொடர்ந்தனரோ, ப்ருந்தாவனத்திலே அந்த கோபிமார்களின் பாதத்துகள் படப்பெற்ற சிறுசெடிகள், கொடிகள் மூலிகைச் செடிகள் இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றாக நான் ஆகக்கடவேன்.) என்று அடியார்களின் திருவடிப்பொடிபடப் பெறுகிற தாவரங்களில் ஏதேனும்மாவேனே என்கிறார்.

“ராஜாவான ஸ்ரீகுலஸேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்த₂ாவரஜந்மங்கனையாசைப் பட்டார்” என்கிறது ஸ்ரீவசநபூஷணம் (237). சேரநாட்டுப் பேரரசரான குலஸேகரப்பெருமாள் சோழபாண்டியர்களையும் வென்று, சேரசோழபாண்டியநாடுகள் மூன்றுக்கும் தலைவராகவிருந்தார். இதனை “கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்” என்ற அவரது பாசுரத்தாலேயே நாம் அறியலாம். அப்படிச் சக்ரவர்த்தியாயிருந்த குலசேகரப்பெருமாள் “ஊனேறு செல்வத்து” என்று தொடங்கும் திருமொழியில் (1-4)

“கம்பமதயானைக் கழுத்தகத்தின் மேலிருந்து

இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன்”

என்று பார்ப்பவர் பயப்படும்படியான மதயானையின் மீதேறி, அதன் கழுத்தின் மேலே பெருமைதோற்ற வீற்றிருந்து, எல்லாபோகங்களையும் அநுபவிக்கும் அரசப்பிறவியைத் தாம் விரும்பவில்லை என்கிறார். மேலும்,

“வெண்குடைக்கீழ் மன்னவர் தம் கோனாகி வீற்றிருந்து கொண்டாடும்

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- மார்ச் 2010

செல்வறியேன்” என்று அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசராய்க் கொலுவீற்றிருந்து, அனைவராலும் கொண்டாடப்படும்படியான செல்வத்தைத் தாம் ஒருபொருளாக நினைக்கவில்லை என்கிறார்.

‘அரசப்பிறவியைத் தானே வேண்டாவென்கிறீர்; தேவப்பிறவி கிடைத்தால், அதனை விரும்பி ஏற்பீரல்லவா’ என்று கேட்டால் –

“மின்அனைய நுண்ணிடையார் உருப்பசியும் மேனகையும்

அன்னவர்தம் பாடலொடும் ஆடலவை ஆதரியேன்” என்றும்

“ஆனாத செல்வத்து அரம்பையர்கள் தற்குழ

வானானும் செல்வமும் மண்ணரசும் யான்வேண்டேன்” என்றும்

‘தேவப்பிறவியென்ன; தேவேந்தரனுகவிருக்கும் பிறவிகிடைத்தாலும் அதுவும் வேண்டா. மின்னலைப்போல் மிகவும் நுண்ணிய இடையையும், அழியாத இளமைப் பருவத்தையும் உடைய ஊர்வஸீ, மேனகா, ரம்பா, திலோத்தமா முதலான அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் (அணங்குகள்) தம்மைச் சூழ்ந்து நின்று ஆடிப்பாடுவதைக் கண்டு கேட்கும்படியான இந்திரப்பிறவியும் வேண்டா. விண்ணுலகையும், மண்ணுலகையும் சேர்த்து ஆளச் சொன்னால் அதுவும் வேண்டா; தேவப்பிறவியென்ன; மனிதப்பிறவியென்ன; “ஊன்ஏறு செல்வத்து உடல்பிறவி யான் வேண்டேன்” உடம்பு வளரும்படியான பிறவியே வேண்டாம்’ என்கிறார்.

உடல்பிறவியை வேண்டாம் என்று கூறியவர், மேலே

“கூனேறு சங்கமிடத்தான் தன் வேங்கடத்துக்

கோனேரிவாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே” என்று ‘வளைந்திருக்கிற சங்கத்தை இடக்கையில் ஏந்திய திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸ்வாமிபுஷ்கரிணியில் குருகு (நாரை) என்கிற பறவையாகப் பிறக்கவேண்டும்’ என்கிறார்.

“பிறவி யான் வேண்டேன்” என்று பிறவியை வெறுத்துப் பேசிய நீர் எதற்காக “குருகாய்ப் பிறப்பேனே” என்கிறீர் என்று கேட்டால், “பிறவியே அடியோடு வேண்டாம் என்று நாம் கூறவில்லை; எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யத்திற்குத் தகுந்ததான பிறவி கிடைக்குமானால் அது அவர்யம் வேண்டும். பகவானோடு தொடர்பு ஏற்படும்படி பிறவி கிடைக்குமானால் அது எமக்கு வேண்டும். ‘ஆனேறேழ் வென்றான் அடிமைத் திறமல்லால் ஊனேறு செல்வத்து உடல்பிறவி யான்வேண்டேன்’ என்றன்றே கூறினோம். நப்பின்னைபிராட்டியைத் திருக்கல்யாணம் செய்து கொள்வதற்காக ஏழு எருதுகளை அடக்கினானே, அந்தக் கண்ணபிரானுக்கு அடிமைத்தொழில் புரியாமல் உடலை மட்டுமே வளர்க்கும்படியான பிறவியையே வேண்டாம் என்றோம்” என்கிறார். பகவானோடு தொடர்புடைய பிறவி வேண்டும். அவன் உகந்து எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசமான திருவேங்கடமலையிலே அவனுடைய கோனேரியில் நாரையாகப் பிறந்தாலும், அது மிகவும் உத்தேயமே என்கிறார்.

அது சரி ஆழ்வீர்! “அரசப் பிறவி புண்யத்தின் மிகுதியால் கிடைப்பது; அதனை பூசைலேசத்யாபாதம்- மார்ச் 2010

வேண்டாவென்று வெறுத்தொதுக்கும் தேவரீர், பாபத்தின் பலனாகக் கிடைக்கும் பறவைப்பிறவியை ஏன் விரும்புகிறீர்” என்று கேட்டால், அரசப்பிறவி அஹங்காரத்துக்குக் காரணமாகி ஆத்மநாசத்தையே ஏற்படுத்திவிடக்கூடும்; எம்பெருமான் உகந்தருளின நிலத்தோடு நமக்கொரு தொடர்பு ஏற்படுமானால் பறவைப்பிறவியும் ஆதரிக்கத்தகுந்ததே என்கிறார்.

முதற்பாசுரத்தில் (பெருமாள் திரு.1-4-1) குருகாய்ப் பிறப்பதை விரும்பிய குலசேகரப்பெருமாள் அடுத்த பாசுரத்தில் –

“தேனார் பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடச் சூனையிலே

மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையெனவேனே”

என்று தேன் மிகுந்த பூக்களுடன் கூடிய சோலைகள் நிறைந்த திருவேங்கடமலையிலிருக்கும் சூனையிலே மீனாகவாவது பிறக்கும் பாக்யத்தை உடையவனாகக் கடவேன் என்கிறார். குருகுப் பிறவியை ஆசைப்பட்டவர் ஏன் மனத்தை மாற்றிக் கொண்டு மீன் பிறவியை விரும்புகிறார் எனில்,

குருகுக்கு இறகுகள் உண்டு, ஒருவேளை அப்பறவைப் பிறவியில் திருமலையை விட்டுப்பறந்து வேற்றிடம் சென்றுவிட்டால், திருவேங்கடமலையோடுள்ள தொடர்பு அற்றுப்போய்விடுமல்லவா? அப்படியாகாதபடி திருவேங்கடமலையிலேயே பிறந்து, அங்கேயே வாழ்ந்து, மடியும்படி மீனாகப்பிறக்கும் பாக்யம் தமக்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்கிறார். இன்றே அப்பிறவி கிடைக்காவிட்டாலும் பின்பொரு காலத்தில் அப்படியொரு பிறவி ஏற்படுமென்றால், அதுவே போதும் என்கிறார்.

மற்றொரு பாசுரத்திலே குலசேகரப்பெருமாள் மேலே,

“பண்பகரும் வண்டினங்கள் பண்பாடும் வேங்கடத்துச்

செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையெனவேனே”

என்று வண்டுகள் இசைபாடும்படியான திருவேங்கடமலையிலே செண்பகமரமாய் நிற்கக்கூடிய செல்வத்தையுடையவனாக வேண்டும் என்கிறார்.

‘செண்பகமாய் நிற்கும் திரு’ என்கிறாரே? மரமாகப் பிறப்பது செல்வமுடையதாகுமோ? எனில், எம்பெருமானை நெருங்கியிருப்பதே செல்வமுடைமையாகும். எம்பெருமானோடுண்டான தொடர்பே செல்வம் தான்; திருமலைக்கு ‘புஷ்பமண்டபம்’ என்றே பெயர். நித்யஸூரிகள் ஸேநாபதியாழ்வானோடு எழுந்தருளி இவ்வெம்பெருமானுக்கு புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிப்பார்கள் என்பதனை நம்மாழ்வார் “வானவர் வானவர்கோடுஞ் சிந்து பூ மகிழும் திருவேங்கடம்” என்று அருளிச்செய்துள்ளார். அலர்மேல்மங்கையுறை மார்பனின் பூவார் கழலிணையில் புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிப்பதற்குத் தகுந்ததான செண்பகமரப்பிறவி செல்வமுடையதே யாகும்.

அடுத்தபாசுரத்திலே குலசேகராழ்வார்

“எம்பெருமான் ஈசன் எழில் வேங்கடமலை மேல்

தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையெனவேனே”

என்று எல்லா உலகிற்கும் தலைவனும் எனக்குத் தலைவனுமான எம்பெருமானுடைய அழகிய திருமலையிலே ஒன்றுக்குமுதவாத மலட்டுமரமாகக் கடவேன் என்கிறார்.

செண்பகமரமாகவாசைப்பட்ட குலசேகரப்பெருமானுக்கு க்ருஷ்ணவதார சரித்ரமொன்று நினைவுக்கு வந்தது. இந்த்ரனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க நரகாஸுரவதம் செய்த கண்ணபிரான் ஸத்யபாமைப்பிராட்டியோடு தேவலோகத்திற்குச் சென்றான். அங்கே எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த போது, இந்த்ரனின் மனைவியான ஸசீதேவியிடம் வேலையாட்கள் பாரிஜாத புஷ்பங்களைக் கொடுத்தனர்.

ஸசீ ச ஸத்யபாமாயை பாரிஜாதஸ்ய புஷ்பகம்|

ந த₃ தெ₃ள மாநுஷீம் மத்வா ஸ்வயம் புஷ்பைரலங்க்ருதா|| (வி.பு)

மானுடப்பெண்ணான ஸத்யபாமைக்கு தேவலோகத்துப் பூவைச் சூடத் தகுதியில்லை யென்று நினைத்து ஸசீதேவியானவள் ஸத்யபாமைக்கு பாரிஜாத மலர்களைத் தராமல் தான் மட்டுமே அப்பூக்களைச் சூட்டிக்கொண்டு, தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டாள்.

இதுகண்டு வருத்தமடைந்த ஸத்யபாமைப்பிராட்டி க்ருஷ்ணனிடத்தில் சென்று, 'தாங்கள் பாரிஜாத மரத்தைத் தவாரகைக்குக் கொண்டுவந்து என்னுடைய தோட்டத்தில் நடவேண்டும்' என்று வேண்டினாள். உடனே எம்பெருமான் அம்மரத்தைப் பெயர்த்து கருடன் மீதேற்றித் தவாரகைக்குச் சென்று அங்கே நட்டுவிட்டான்.

இதனைப் பெரியாழ்வாரும்

“என்னோதன் தேவிக்கன்றின்பப்பூ ஈயாதாள்

தன்னோதன் காணவே தண்டூமரத்தினை

வன்னோதப் புள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட

என்னோதன்” என்று அருளிச்செய்தது ஈண்டு நினைத்தற்குரியது. இந்தச் சரித்ரம் மனத்தில் பட்டதும், குலசேகரப்பெருமான் நறுமணம் மிக்க மலர்களைக் கொடுக்கும் செண்பகமரமாக நாம் பிறிவியெடுத்தோமாகில் ஆரேனும் நம்மைத் திருமலையிலிருந்து பெயர்த்தெடுத்துச் சென்றுவிட்டால் என்னாவது? ஆதலால் எதற்கும் உதவாததாய், திருமலையிலேயே முளைத்துத் தீய்ந்துபோவதொரு புதராகக்கடவேன் என்கிறார்.

திருமலையிலே பற்பல பிறவிகளையாசைப்பட்ட ஆழ்வார், இறுதியில் 'இன்ன பிறவிதான் வேண்டும் என்பதில்லை. திருமலையில் ஏதேனுமொரு பிறவியை அடையக்கடவேன்' என்கிறார்.

“செம்பவள வாயான் திருவேங்கடமென்னும்

எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே”

என்று சிவந்தபவழம் போன்ற திருவாயையுடைய எம்பெருமானுடைய அழகிய திருமலையிலே ஏதேனுமொரு பொருளாகக்கடவேன் என்கிறார். அந்தப்பிறவி தமக்கும் தெரியவேண்டும் என்பதில்லை. திருவேங்கடமுடையானுக்கும் தெரிந்தாகவேண்டும் என்பதில்லை. பிறரும் பார்த்துக் கொண்டாடவேண்டும் என்பதில்லை. அந்த திவ்யதேசத்தினுடைய தொடர்பை இழவாதபடி அங்கே ஏதேனுமொன்றனால், அதுவே பூர்ணஸேஸத்யாபாத்ரம்- மார்ச் 2010

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

புலம்பிய புலம்பல்
(ஆசிரியர்)

புலம்பல் என்றால் வருத்தத்தின் மிகுதியினால் அழுதலும், பிதற்றலுமாம். விலையுயர்ந்த பொருளை இழந்தாலோ அல்லது நம்முடைய ப்ரீதிக்கு (அன்பிற்கு) பாத்ரமானவரின் பிரிவினாலோ பொதுவாக மக்கள் புலம்புவார்கள்.

நளமஹாராஜனால் பிடிக்கப்பட்ட ஹம்ஸமானது தன் உயிர் பிரிந்துவிடுமோ என்ற பயத்தால் புலம்பியது. இராமன் காட்டிற்குச் சென்றபோது தயரதன் புதல்வனின் பிரிவுத் துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் புலம்பினான். க்ருஷ்ணனின் திருவிளையாடல்களை அநுபவிக்காத தேவகிப்பிராட்டி பிள்ளைமையின்பத்தை இழந்தமையால் புலம்பினாள். ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானைப் பிரிந்த காலத்தே புலம்புகிறார்கள். ஆழ்வாரைத் ஈன்றெடுத்த திருத்தாயாரான உடையநங்கையார் ஆழ்வாரின் நிலைகண்டு புலம்புகிறாள். இவ்வாறு பலர் பல ஸமயங்களில் புலம்பிய புலம்பல்களைப்பற்றிப் பார்ப்போம்.

1. ஹம்ஸப்ரலாபம் – அன்னப்பறவை புலம்பியபுலம்பல்

நிஷதநாட்டரசனான நளன் விதர்ப்பதேஸத்து இளவரசியான தமயந்தியின் ரூபலாவண்யங்களைப் பற்றிக் கேட்டது முதல், அவளது நினைவாகவே இருந்தான். அவளைப்பற்றிய நினைவைச் சற்றே மாற்றிக்கொள்ளும்பொருட்டு, ஒரு ஸமயம் அவன் தனது உத்யானத்திற்கு(தோட்டத்திற்கு)ச் சென்றான். அங்கே அழகியதொரு தாமரைக் குளத்தில், பொன்னுலான சிறகுகளைக் கொண்ட ராஜஹம்ஸமொன்றைக் கண்டான். தமயந்தியின் பிரிவால் வாடிய நளன், அன்னப்பறவையைப் பார்த்ததும், தமயந்தியை மறந்து சிறு நேரம் ஆநந்தத்தில் ஆழ்ந்தேவிட்டான். அவன் அழகான அவ்வன்னப் பறவையைக் கைகளால் பிடித்தான்.

அவனது பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முயன்றது அப்பறவை. முடியாமற்போனதால் அவனை நிந்திக்கத்தொடங்கியது. பின்னர் தாய், மனைவி, மக்கள் ஆகியோரைக் குறித்துப் புலம்பத் தொடங்கியது.

மதேகபுத்ரா ஜநநீ ஜராதுரா நவப்ரஸூதிர்வரடா தபஸ்விநீ

கூதிஸ்தயோரேஷ ஜநஸ்தமர்த்யநநஹோ விதே! த்வாம் கருணா ருணத்து₄ நோ||
(நைஷதீய சரிதம் 1-135)

“ஏ பிரமனே! ஒரே பிள்ளையைப் பெற்றவளாய், மூப்பினால் பீடிக்கப்பட்டவளான என் தாய், புதிதாகப் பிள்ளைகளைப் பெற்றுள்ள என் மனைவி ஆகிய இருவருக்கும் ஒரு ரக்ஷகனான நான் போய்விட்டால் அவர்களது நிலை என்னவாகும். என்னை நலிவதில் நின்று மீளாமல், என் மீது கருணை காட்டாமல் வாட்டுகிறாயே” என்று கூறிய அவ்வன்னப்பறவை மேலே தன் தாயைக் குறித்துப் புலம்பியது.

முஹூர்த்தமாத்ரம் ப₄வநிந்த₃யா த₃யாஸக₂: ஸக₂ய: ஸ்ரவத₃ஸ்ரவோ மம
நிவ்ருத்திமேஷ்யந்தி பரம் து₃ருத்தரஸ்த்வயைவ மாத:! ஸுதஸோகஸாக₃ர:॥

(நைஷதீய சரிதம் 1-136)

“தாயே! என்னுடைய நண்பர்களான மற்றப் பறவைகள் என் மறைவுக்குப் பின், என்மீதுள்ள கருணையினால் க்ஷணகாலம் கண்ணீர் சிந்துவார்கள். பின்னர் உலகியற்கையை நிந்தித்துவிட்டு, எனது பிரிவால் ஏற்பட்ட துக்கத்தை மறந்து திரும்பிப் போய்விடுவர். ஆனால் ஒரே பிள்ளையைப் பெற்றவளான நீ மட்டும் ‘புத்ரஸோகம் நிரந்தரம்’ என்கிறபடியே துன்பக்கடலில் மூழ்கித் தவிப்பாய். புத்ரவியோகம் என்ற ஸோகக்கடல் உனக்கு கடக்கவரியதல்லவா” என்று புலம்பிய ராஜஹம்ஸமானது மேலே தனது பேடையைக் குறித்துப் புலம்பியது.

மத₃ர்த்த₂ஸந்தே₃ஸம்ருணாமந்த₂ர: ப்ரிய: கியத்₃தூ₃ர இதி த்வயோதி₃தே

விலோகயந்த்யா ருத₃தோ₂த₂ பக்ஷிண: ப்ரியே ஸ கீத்₃ருக்₃ப₄விதா தவ க்ஷண:॥

(நைஷதீய சரிதம் 1-137)

“அன்பே! நீ மற்ற அன்னப்பறவைகளைப் பார்த்து ‘எனக்கு செய்தியும், தாமரைத் தண்டும் கொண்டுவர காலம் தாழ்த்தும்’ என் கணவர் எவ்வளவு தொலைவில் இருக்கிறார்’ என்று கேட்கும் போது, நளனால் நான் கொல்லப்பட்ட அப்ரியமான விஷயத்தைச் சொல்லமுடியாமல் அப்பறவைகள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கி நிற்கும். அத்தருணமானது உனக்கு எப்படி இருக்கும்?”

“சஞ்சலமான கண்ணை உடையவளே! மற்ற ஹம்ஸபக்ஷிகள் வஜ்ராயுதத்தால் அடிப்பது போல் என்னுடைய வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லும்போது நிஸ்ஸயம் உனக்கு பத்துத்திசைகளும் வெறிச்சோடியதாகவன்றோவிருக்கும்”;

“அழகிய அங்கங்கையுடையவளே! எனது பிரிவால் வருந்தி, ஒருவேளை நெஞ்சம் பிளந்து நீ உயிர்துறப்பாயேயானால், ஏற்கனவே விதிவசத்தால் மாண்டுபோன நான் மறுபடியும் கொல்லப்பட்டவனாவேன். ஏனெனில்; நீ மரணமடைந்தால் நம் குழந்தைகளும்ன்றோ இறந்துபோகும்”;

“வெகுகாலத்திற்குப் பிறகு நமக்குக் குழந்தைகள் பிறந்தன; அக்குழந்தைகள் பசியால் பீடிக்கப்பட்டு, கூட்டின் ஓரத்தில் நம்மை எதிர்பார்த்துச் சுற்றிச்சுற்றி வருமே; அவைகளுக்கு பறந்துசென்று, இரை தேடத் தெரியாதே; நாமிருவரும் இறந்துவிட்டால் பசியால் துடித்தேயன்றோ அவை இறந்துபோகும். ஐயோ! என் ஆசையெல்லாம் நொடியில் பாழாயிற்றே” என்று ராஜஹம்ஸம் தனது பேடையை நினைத்துப் புலம்பியது. அதற்கடுத்து தன் குழந்தைகளைக் குறித்து

“குழந்தைகளே! இனி யாரை அழைத்து உணவு கேட்பீர்கள்; யார் முகத்தைப் பார்த்துப் பேசக்கற்றுக்கொள்வீர்கள்; என்று கூறி அந்த ராஜஹம்ஸம் மூர்ச்சையடைந்தது. அன்னத்தின் புலம்பலைக் கேட்ட அரசனுக்கே கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வந்து விட்டது. அக்கண்ணீர்துளிகள் பட்டதும் அவ்வன்னப்பறைக்கு உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

நளன் உணர்ந்தெழுந்த அன்னப்பறவையிடம் ‘அழகாகவுள்ள உன்னைப்

பார்ப்பதற்காகவே பிடித்தேன். இதற்கு இப்படிப் புலம்பவேண்டுமா? உன் விருப்பம் போல் எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்' என்று கூறி அப்பறவையை தன் கைப்பிடியிலிருந்து விட்டான்.

ராஜஹம்ஸம், தன்னை நான் பிடித்த உடன், தன் தங்கச் சிறகுகளை நான் வெட்டிவிடுவான், தன்னைக் கொன்றுவிடுவான்; தான்போனபிறகு தன் தாய், துன்பக்கடலில் மூழ்குவாள். தன் மனைவி மக்களும் இறக்கநேரிடும் என்று ஏதேதோ நினைத்துப் புலம்பியது.

இதனைப் பார்க்கும்போது 'வேய்மருந்தோளினை' (10-3) என்கிற திருவாய்மொழியில் பராங்குசநாயகியின் நிலைதான் நம்முடைய நினைவுக்கு வருகிறது. இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் கோபிமார் பாவனையில் பாசுரம் பாடுகிறார்.

ராத்ரி முழுவதும் க்ருஷ்ணனோடு கூடியிருந்தாள் (கோபிகையின் தன்மையைடைந்த) பராங்குசநாயகி. பொழுதுவிடிந்தது. எங்கும் குயில்கள் கூவின; மயில்கள் ஆலித்தன; இளங்காற்று வீசியது; பசுமாடுகளும், கன்றுகளும் கானகத்தை நோக்கிச் செல்லத்தொடங்கின. கண்ணன் இன்னமும் இப்பிராட்டியோடு ஒரே படுக்கையில் தான் ஸயனித்திருக்கிறான். ஆனாலும் பராங்குசநாயகிக்கு ஒரு ஸந்தேஹம் வந்துவிட்டது. மாடுகன்றுகள் போய்விட்டால் நிச்சயம் கண்ணபிரானும், அவற்றின் பின்னே போகாமலிருக்கமாட்டான்; அப்படி அவன் பசுநிரை மேய்க்கச் சென்றால், அவனுக்கு அஸுரர்களால் என்ன ஆபத்து வருமோ என்று வருந்திய பராங்குசநாயகி க்ருஷ்ணன் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டதாகவே முடிவுசெய்து விட்டாள். அவன் பிரிந்தே விட்டானென்று நினைத்து

“வேய்மருந்தோளினை மெலியுமாலோ! மெலியும் என் தனிமையும் யாதும் நோக்கா காமருகுயில்களும் கூவுமாலோ! கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ

ஆமருவினைநிரை மேய்க்கநீபோக்கு ஒருபகலாயிரம் ஊழியாலோ” என்று பாடுகிறார். வேய் (மூங்கில்) போன்ற எனது தோள்கள் இரண்டும் எம்பெருமானுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமுடியாமல் தளர்ந்தன; என் உடல் மெலிந்துவிட்டது; குயில்கள் பஞ்சமராகத்தில் பாடுவதும், மயில்கள் கேகாரவம் செய்வதும் என்னால் பொறுக்கமுடிய வில்லை; நீ பிரிந்த இந்த ஒரு பகற்பொழுதானது எனக்கு ஆயிரம் யுகம்போன்றுள்ளது என்று அலறுகிறாள் பராங்குசநாயகி.

கண்ணபிரான் பராங்குசநாயகியைப் பிரிந்தானல்லன். அவள் கூடவே தானிருக்கிறான். ஆனாலும் அடுத்த நொடியில் அவன் பிரிவது உறுதியாதலால் இப்போதே பிரிவு ஏற்பட்டதாக நினைத்துப் பேசுகிறாள் பராங்குசநாயகி.

அதுபோல், நான், தன்னையொன்றும் செய்யாதபோதே அவன் தன்னைக் கொன்றுவிட்டதாகவும், அதனால் மற்ற பறவைகள் கண்ணீர் சிந்துவதாகவும், தனது தாய் தவிப்பதாகவும் பேசியது ஹம்ஸபக்ஷி. நடக்காததையெல்லாம் நடந்ததாக நினைத்துப் புலம்பியது.

பராங்குசநாயகி “வீவன் நின் பசுநிரை மேய்க்கப் போக்கு” என்று நீ பசுக்களை பூசைலேசுத்யாபாத்ரம்- மார்ச் 2010

மேய்க்கப்போவது காரணமாக நான் முடிந்திடுவேன் என்கிறாள். ராஜஹம்ஸம் நளன் தன்னைப் பிடித்தவுடன், அவன் நம்மைக் கொன்றுவிடுவன்; நம் உயிர் போய்விடு மென்று கருதியது.

நளன் அன்னத்திடம் “நான் உன்னைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைக்கவே யில்லையே; எதற்காக இவ்வாறு புலம்புகிறாய்” என்றான். அது போல் எம்பெருமானும் “நான் உன்னைவிட்டுப் பிரியவேண்டும் என்று நினைக்கவேயில்லையே. ஏன் வருந்துகிறாய்” என்கிறான்.

ஹம்ஸப்ரலாபத்திற்கும் பராங்குஸநாயகியின் பேச்சிற்குமுண்டான வாசியை நாம் நன்குணரவேண்டும். அங்கே ஹம்ஸத்திற்கு இருந்தது தேஹாத்மாபிமாநம். அது, தன் உயிர் போய்விடுமே என்றும், தன் உறவினர்களின் நிலையைக் குறித்தும் வருந்தியது. ஆழ்வார் “மாதா பிதா ப்₄ராதா” (தாய், தம்பபன், ஸஹோதரன்) என்கிறபடியே அனைத்துறவுமான எம்பெருமானுடைய பிரிவைக் குறித்து வருந்துகிறார். ப்ராக்ருத பந்துக்களின் பிரிவைக் குறித்து வருந்தியது ஹம்ஸம். பகவானைப் பிரியமுடியாமல் வருந்துகிறார் ஆழ்வார்.

வகுத்தவிஷத்தைப் பற்றியல்லாமல், அந்ந் விஷயங்களின் பிரிவால் புலம்புதல் போன்றவை பேசப்படுகையாலேயே காவ்யநாடகாலங்காராதி ஸாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தையும் கற்றறிந்தாலும், நமது பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செயலைக் கொண்டே பொழுது போக்கினார்கள். அப்பூருவர்களின் நிஷ்டையே நாமும் பின்பற்றவேண்டும்.

2. தயரதன் புலம்பிய புலம்பல்

எல்லாக் கல்யாணகுணங்களும் நிறைந்தவன் ஸ்ரிய:பதியான எம்பெருமான். அவன் இராமனாகத் திருவவதாரம் செய்த காலத்தே கைகேயியின் வரத்தால் காடு செல்ல நேர்ந்தது. இதனை பொறுக்கமுடியவில்லை மலைபோன்ற தோள்களையுடைய தயரத மன்னவனால். இராமனுக்கு முடிசூட்டி, அதைப்பார்த்துத் தான் மகிழவேண்டும் என்று நினைத்தான் மன்னவன். மாறாக இராமன் காடேகிவிட்டான். அளவில்லாத் துயரில் ஆழ்ந்த அம்மன்னவன் புத்ரனைப் பிரிந்த பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமல் புலம்புகிறான். இதனை தொடர்ச்சியான நினைவாலே தயரதனாகவே மாறிவிட்ட குலசேகரப்பெருமாள், தமது திருமொழியில் காட்டியருளுகிறார்.

ஏரார்ந்த கருநெடுமாலிராமனாய் வனம்புக்க அதனுக்கு ஆற்று
தாரார்ந்த தடவரைத்தோள் தயரதன் தான் புலம்பியவப்புலம்பல் தன்னை
கூரார்ந்த வேல்வலவன் கோழியர்கோன் குடைக்குலசேகரன்சொற்செய்த
என்று தயரதனுடைய புலம்பலை சீரார்ந்த தமிழ்மாலையாக்கித் தந்தார் குலசேகரப்
பெருமாள் ‘வன்தாளினிணை’ என்று தொடங்கும் திருமொழியில்.

வன்தாளினிணைவணங்கி வளநகரம் தொழுதேத்த மன்னனாவான்
நின்றருயை அரியணைமேலிருந்தாயை நெடுங்கானம் படரப்போகு
என்றாள் எம் இராமாவோ! உனைப்பயந்த கைகேசிதன் சொற்கேட்டு
நன்றாக நானிலத்தை ஆள்வித்தேன் நன்மகனே! உன்னைநானே. (தொடரும்)

அழகில் தோய்ந்த அரக்கி

(சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி)

அவனை இராவணன் இகழ்ச்சியாக எண்ணினதற்குப் பதிலடி போல “இராமன் என்றிசைந்த ஏந்தல்” எனத் தன் ஆசை வடிவைப் போற்றுகிறான். அவனது போர்வலியை வெகு அழுத்தமாகச் சுட்டி “அவன் சண்டையிட்டதாகவே தோன்றவில்லை. வில்லை ஊன்றி நிறுத்தினான்; நம்மவர் மளமளவென்று விண்ணேறிவிட்டார்கள்” என்று தன்னை மறந்தே தான் சூர்ப்பணகை பேசிவிடுகிறான். இராமனது கௌரவத்தில் அத்தனை விழிப்பு அவளுக்கு. ஆனால் இராவணன் இவற்றின் உட்பொருள் உணரும் நிலையில் இல்லை. “அவர்கள், பெண்ணை உன்னை இவ்விதம் செய்யும்படி நீ அவர்களுக்கிழைத்த குற்றம்?” – முன்கேட்கத் தயங்கியதை இப்போது கேட்டே விடுகிறான் இராவணன். அவனுடைய பெண் பைத்தியத்தை நன்குணர்ந்த சூர்ப்பணகை அந்த நரம்பைத் தூண்டி இராவணனை வெறிகொள்ளத் திட்டமிடுகிறான். மெல்ல அவன் உள்ளத்தைக் கிளறி அதை முதலில் வியப்பிலும் ஆர்வத்திலும் ஆழ்த்தி அவன் மேலும் கேட்கத் துடிக்கும் வகையில் ஆரம்பிக்கிறான்.

“அதுவா அண்ணா! அந்த இராமனோடு (அவனைக் கூறும்போது “யாவாக்கும் எழுதொணாத தன்மையன்” என்று அவன் சுந்தரவடிவைத்தான் பேசுகிறான்) மின்னலிடை! வேயெனத்தோள்! பொன்னிகர் மேனி! என்ன சொல்வேன் அண்ணா! தாமரைமலரை விட்டு வந்த லக்ஷ்மிதான் என்று சொல்லும்படி ஒருத்தி வந்திருக்கிறாள். எல்லாம் அவள் காரணமாகத்தான் இப்படியெல்லாம் நிகழ்ந்துவிட்டது” என்று மெல்ல அவிழ்க்கிறாள். அவள் எதிர்பார்த்தபடியே நிகழ்கிறது. ‘அழகி’ என்று கேட்டதுமே இராவணனுக்கு காமவுணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. அவளைப்பற்றி மேலும் கேட்கத் துடிக்கிறது அவன் உள்ளம். அவளைப்பற்றி முற்றவும் கூறு எனக்குறிக்கும் பாணியில் “யார் அவள்?” எனத் தன் வியப்பும் தவிப்பும் ஆர்வமும் தோன்றக் கேட்கிறான். சூர்ப்பணகை உள்ளத்தே இருந்த அச்சம் விலகுகிறது. தன் முயற்சி வெற்றிபெற்று விட்டது என்ற துணிவோடு நிமிர்கிறாள். தன் திறனையெல்லாம் பெய்து சீதையின் லாவண்யங்களை ஒரு குட்டிக் காவியமாகவே பாடிவிடுகிறாள். சீதையின் அழகின் படிகளை ஒவ்வொன்றாக உயர்த்திப் பேசிக்கொண்டேவருகிறாள். இராவணன் உள்ளத்திலே காமத்தீயும் மெல்லப்புகைந்து, பொறி தோற்றிக் கனலாகிக் கடைசியில் கொழுந்துவிட்டெரியத் தொடங்குகிறது. அத்தீயின் வளர்ச்சியையெல்லாம் அவன் முகக்குறிப்புகள் மூலம் தெளிந்து கொண்டே அடுக்குகிறாள் அவள். அவனது காமவெறி உச்சநிலையை அடைந்துவிட்டது என உணர்கிறாள். அவ்வெறியில் அவன் அம்மனிதரைக் கொன்றுவிடக்கூடாதே என்ற கவலை அவளுக்கு, தன் பலவீனம் வெளிப்பட்டாலும் பட்டடும் என்ற துணிவுகூட வந்து விடுகிறது. அண்ணா! எதுவும் அதிருஷ்டம் கூடும் காலத்தின் தான் கிட்டும். பத்து முகங்களையும் இருபது கண்களையும் பெற்றாயே. அவற்றின் முழு உபயோகமும் உமக்கு இதுவரை ஏற்படவாய்ப்பிருந்ததா. அவை ஒரு சுமைபோலத்தானே? ஆனால் அந்தச் சீதையை நீ காணப்போகிறாய்; அடையவும் போகிறாய்; அப்போது உன் பத்து முகங்களுக்கும் இருபது கண்களுக்கும் முழுவேலை

நிரந்தரமாயிருக்கும். போ! அண்ணா போ!

“தேன் கொண்டாடும் கூந்தல் சிற்றிடைச் சீதை என்னும்

மான் கொண்டு ஊடாடு நீ” என்று அண்ணனை வாழ்த்தி அனுப்ப முயல்பவள் அடுத்த எடுப்பிலேயே ‘ஆனால்’ அண்ணா! அந்த இராமனை மட்டும் கொன்றுவிடாதே! உயிரோடு கொணர்ந்து என் கையில் ஒப்படைத்துவிடு. இதுதான் நான் உனக்குச் செய்த நன்மைக்குக் கைம்மாறு என்று படும்படி கூறிவைக்கிறாள். கடைசியில் இராவணனது உணர்ச்சியை மேலும் தூண்டுமாறும் தான் செய்த நன்றியை அவன் உணருமாறும், “பார்த்தாயா அண்ணா! சீதையின் அழகிலேயே மூழ்கி விட்டாயே! எனக்கு இது எப்படி நேர்ந்தது என்றுகூடக் கேட்கத்தோன்றவில்லை. அந்தச் சீதையை உனக்கு நேரே பரிசுப்பொருளாகக் கொண்டு வந்து உன்னைத் திகைக்கவைக்கவேண்டும் என்று எண்ணி அவளைத் தூக்கிவர முயன்றேன். அதற்கு எனக்குக் கிடைத்த பரிசுதான் இது!” என முடிக்கிறாள். தன் பணியில் ஈடுபட்டுத் தங்கை பரிபவமுற்றாள் என்ற உணர்வு அவள் வேண்டுகோளை நாம் காப்பாற்றவேண்டும் என்று கடமையுணர்ச்சியை அண்ணனுக்குண்டாக்கும் என்பதில் சூர்ப்பணகைக்கு பரிபூர்ண நம்பிக்கை.

இராவணன் காமவெறி தலைவிரித்தாடுகிறது. “கேட்ட மங்கையை” மறக்கவே முடியவில்லை அவனுக்கு. அக்காமவெப்புத்தணியப் பல மாற்றுக்களை கையாண்டு பார்க்கிறான் அவன். ஒன்றும் பயனில்லை மாறாக அவையெல்லாம் அத்தீயை மேலும் வளர்க்கவே செய்கின்றன.

இந்நிலையில் சீதையின் வடிவை உருவெளியிலே காண்கிறான் இராவணன். இது அவள் வடிவுதானா எனத்தெளிய நினைக்கிறான். சூர்ப்பணகை அழைக்கப்பெறுகிறாள். அவளை அருகே இழுத்து அதோ பார் சூர்ப்பணகா! அதோ! மயில் போன்ற சாயலோடு தோன்றுகிறாளே, அவள் தானே நீ சொன்ன சீதை!” என்று உருவெளி தோன்றி திசையைச் சுட்டிக்காட்டிக் கேட்கிறான், சூர்ப்பணகை நிலை என்ன? அண்ணன் சீதையைக் கவர்வான் இராமனையும் கொணர்ந்து தனக்களித்து விடுவான் என்று நம்பினாள் அவள். அதுவே பற்றுக்கோடாக இராமனது எழிலுருவம் அவள் உள்ளத்தை நிறைத்து நிலை பெறுகிறது. அங்கே வேறெதற்கும் இடமில்லை. இந்நிலையில் சூர்ப்பணகை ராவணன் காட்டிய திசையை நோக்குகிறாள். அவள் உள்ளத்தில் பதிந்த உருவமே அங்கு தோன்றுகிறது அவள் கண்களுக்கு. மீண்டும் ஊன்றிப் பார்க்கிறாள். ஆம்! அவளே தான். அதே “எல்லொன்று கமலச் செங்கண்!” அவளை அப்படியே விழுங்குகின்றன. அவற்றின் வலையில் சிக்குண்ட அவளுக்கு அவன் தன் கொவ்வைச் செவ்வாய் திறந்து அவளோடு பேசுவது போன்றே தோன்றுகிறது. அவன் அவளை நோக்கி நெருங்குவதாக ஒரு ப்ரமை. பரந்த சந்தனம் பூசிய அவனது தோள்கள் மலையெனத்திரண்டு உருளுவதைக் காண்கிறான்.(ள்). வருபவன் கைகளிரண்டையும் அவளை நோக்கி நீட்டுவதாகப் படுகிறது அவளுக்கு. ஆகா! எவ்வளவு நீண்ட கைகள், ஏன் நீள்கின்றன? ஆம், என்னை அணைத்துக்கொள்ளத்தான்? எதனோடு? மாலை

யணியப்பெற்ற அவன் பரந்த மார்ப்போடுதான். அம்மார்ப்பை வியக்கிறான். இதோ கிட்ட வந்துவிட்டானே! ஒரு அஞ்சன மலையே வந்து நிற்பது போலல்லவா இருக்கிறது. தன்னை மறக்கிறான். இவனைப் பார்த்தா சீதை என்கிறான் அண்ணன். கிறுக்கண்! என்று பரிகாசம் தோன்றுகிறது. அண்ணா! என்ன மயக்கம் உனக்கு?

“செந்தாமரை கண்ணொடும் செங்கனி வாயினொடும்
சந்தார் தடந்தோளொடும் தாழ்தடக் கைகளோடும்
அந்தார் அகலத்தொடும் அஞ்சனக் குன்றமென்ன
வந்தான் இவனாகும் அவ் வல்வில் இராமன்! என்றான்”.

இது சீதையல்ல அண்ணா! அதோ அந்தத் தாமரைக் கண்களைப்பார். நீண்ட அவன் கைகள் தெரியவில்லையா உனக்கு? மைமலை போல் நின்கிறானே! வலிய அவன் வில்லுமா உன் கண்களில் படவில்லை! இவன் தான் அண்ணா அந்த இராமன். இவனைப் போய் சீதை என்று மயங்கி விட்டாயே! என்று அண்ணனைப் பரிகாசிக்கும் முறையிலேயே கேட்டுவிடுகிறான்.

விழிப்பு ஏற்படுகிறது இராவணனுக்கு. அது சீதையில்லை என்றதுமே மயக்கம் தெளியத்தொடங்குகிறது. அது தெளியவே அறிவு செயல்படுகிறது. நம் கண்ணுக்குச் சீதை தோன்றியவிடத்தே இவளுக்கு எப்படி இராமன் தோன்றினான் என்ற வினா உதயமாகிறது. வினாவை அவளிடமே போடுகிறான்.

தன் தவறை உணர்கிறான் சூர்ப்பணகை. “அண்ணா! எதனைப்பற்றி நம் மனம் தீவிரமாக எண்ணுகிறதோ அப்பொருளே உருவெளியில் தோற்றுவது இயல்புதானே அண்ணா! நீ சீதையை எண்ணி எண்ணித் தவித்தாய். அவளே முன் வந்து நிற்பது போன்ற ப்ரமை உனக்கேற்பட்டுவிட்டது” என்று சொல்லிச் சாமர்த்யமாகப் பதிலளித்துவிட்டதாக நினைத்துக்கொள்கிறான். ஆனால் மயக்கம் தெளிந்த இராவணன் மனம் திருப்தியடையுமா? ‘சரி! சூர்ப்பணகா! அது நான் சீதை வடிவைக் கண்டதற்குக் காரணமாகலாம். ஆனால் அதே உருவெளியில் நீ ஏன் இராமனைக்கண்டாய்? என்னைப் போன்ற மயக்கமா உனக்கும்?’ என்று கேட்கிறான் இராவணன். திகைக்கிறான் சூர்ப்பணகை. ‘ஆகா! வகையாகவல்லவா மாட்டிக்கொண்டோம்’ என்று. திகைப்பு ஒரு கணம் தான். மறுகணம் சமாளித்துக்கொள்கிறான். “அண்ணா! நான் தான் சொன்னேனே எந்தப்பொருளைப்பற்றி எண்ணிக்கொண்டேயிருக்கிறேமோ அப்பொருள் உருவெளியில் தோன்றும் என்று. எனக்கு இப்பரிபவம் ஏற்பட்டதிலிருந்து எவனால் இது ஏற்பட்டதோ அவனையே சதா எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது என் மனம். எப்படி மறக்கும் அண்ணா! ஒவ்வொரு மூச்சுவிடும்போதும் முக்குப் போய்விட்டது என்று தெரிகிறது. தலைசற்றுக் குனிந்தால் என் மார்பகம் உணர்த்துகிறது. நீ பேசும் போதும் கேட்கும்போதும் காது தான் பட்டதைச் சொல்கிறது. இப்படிச் செய்தவன் இவனல்லவா என்று நினைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறது மனம். இந்நிலையில் உருவெளியில் நான் அவனைக் கண்டதில் என்ன வியப்பு! என வெகுநயமாக விடையளிக்கிறான்.

இராவணனோ அவள் பதிலைத் துருவி ஆராய்ச்சி செய்யும் நிலையில் இல்லை. பதிலும் ஒரு வகையில் தட்டிக்கழிக்க முடியாத முறையிலேயே இருக்கின்றது. “ஓகோ, அப்படியாயின் உன் விளக்கம் சரிதான்” என்று மட்டும் கூறி விட்டுவிடுகிறான். தப்பினேன் என்று நழுவுகிறாள் சூர்ப்பணகை.

இராமகாதையில் சூர்ப்பணகை இது முதல் நம்மிடமிருந்து மறைந்து விடுகிறாள். இராமனது எழிலுருவத்திலே தன்னைக் கரைத்துக் கொண்ட அவள் பின் என்னவானாள்? கம்பர் நமக்குக் காட்டவில்லை. காவியத்தில் தோன்றிய காலம் முதல் மறையும் வரை அவள் இராமனது சௌந்தர்யத்திலே ஈடுபட்டு அவ்வழகுருவை என்றும் மறவாமல் என்றேனும் எவ்வாறேனும் அதை அடைந்து விடலாம் என்ற ஒரு நம்பிக்கையைப் பற்றியே கிடந்தாள் என்பது மட்டும் தெளிவு. அவளுடைய அழகுணர்ச்சி அபூர்வமானது, அவள் பட்ட பரிபவங்கள் கூட அவ்வுணர்ச்சியைப் பங்கப்படுத்தவில்லை. இறையழகைத் துய்க்கும் வகை யறியாதே அதனைப் புலனறி அழகுப் பொருளாக மட்டும் கொண்டு புலனறி யநுபவம் பெற முயன்ற ஒரு பேதையாக நிற்கிறாள். அவள் முறை தவறிக் துய்க்க முயன்றமையின் இறைவன் கிட்டவில்லை. எனினும் இராமனது திவ்யமங்கள் உருவின் பேரழகில் ஒரே வெறிபிடித்தவளாய் அதிலேயே தன்னை முழுவதும் மூழ்குவித்துக் கொண்டலைந்த அவளுடைய இராம சௌந்தர்ய வெறியை நாம் போற்றாமலிக்க முடியாது. பெரியோர்கள் போற்றியே இருக்கிறார்கள். எத்தனை இடர்பாடினாள் தன்னை வைப்பினும் இறைவனிடம் பக்தி மாறாமல் அவ்விடர்ப்பாடுகள் எல்லாம் இறைவன் தன்னிடம் கொண்ட அன்பின் காரணமாகத் தன்னைப் புடம்போட்டு மேலும் ஒளிபெறச் செய்ய இறைவன் வைத்த சாதனங்களே என்று கொண்டு அதன் காரணமாகவே அவனிடம் மேலும் பக்தியைப் பெருக்கும் ப்ரேம பக்தனுக்கு சூர்ப்பணகையை உவமையாகக் காட்டுவர் ஆசார்யர் நம்பிள்ளை.

இராமகாதையில் சூர்ப்பணகை வேறொரு வகையில் ஒரு முக்கிய பாத்திரமாகப் பயன் படுகிறாள். எனினும் இராம சௌந்தர்யத்திலே முழுஈடுபாடுடையவளாக அவளைக் கம்பர் காட்டியுள்ள பாணி அனைவரும் சுவைத்து இன்புறத்தக்கதொன்று என்பதில் ஐயமில்லை.

69. ஸம்ப₄ாஷமாணமிவ ஸர்வவஸம்வதே₃ந
மந்த₃ஸ்மிதேந மது₄ரேண ச வீக்ஷணேந
தி₃வ்யாஸ்த்ரபுஷ்பித சதுர்பு₄ஜம் அத்யு₃ாரம்
ரங்கு₃ாஸ்பத₃ம் மம ஸு₄ப₄ாஸ்ரயமாஸ்ரயாணி||

விளக்கவுரை: நம்பெருமாள் அடியார்களைக்கண்ட ஆநந்தத்தாலே அர்ச்சாவதார நிலையைக்கடந்து எல்லாரையும் வஸீகரிக்கவல்ல இனிய புன்முறுவலாலும், கருணை நிறைந்த கண்ணோக்கினாலும், நேரே பேசுகிறவர் போல் காட்சி அளிக்கிறார். பூக்கள் மலர்ந்திருப்பதைப்போன்ற திவ்யாயுதங்கள் ஏந்திய நான்கு கைகளை உடையவராய் விளங்குகிறார். நான்கு கைகளாலும் வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் வாரி வழங்கக்கூடிய வள்ளலாய் அடியேனுக்குப் புகலிடமாயும் அமர்ந்துள்ள அரங்கமாநகர் அமர்ந்த பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கக்கடவேன்.

70. ஏதே ஸங்க₂த₃த₃ாஸு₃ர்ஸநப்₄ருத: க்ஷேமங்கரா ப₃ாஹவ:
பாத₃த்₃வந்த₃வமித₃ம் ஸரண்யமப₄யம் ப₄த்₃ரம் ச வோ ஹே ஜநா:
இத்யூசஷ்யப₄யங்கரே கரதலே ஸ்மேரேண வக்த்ரேண தத்
வ்யாகுர்வந்நிவ நிர்வஹேந் மம து₄ரம் ஸ்ரீரங்கு₃ஸர்வம்ஸஹ:||

விளக்கவுரை: நம்பெருமானுடைய திருக்கைகள் நான்கினுள் ஒன்று அபயமுத்திரையோடு விளங்குகிறது. மற்றைய மூன்று கைகளில் சங்கு, கதை, சக்ரம் இவற்றையுடையவராய் விளங்குகிறார். இதில் அபயமுத்திரையோடு கூடிய கையானது ஹே ஜனங்களே! வாருங்கள், சங்கு, சக்ரம், கதை இவற்றை ஏந்தி நிற்கும் இந்தக்கைகள் உங்களுக்கு எல்லாவிதமான க்ஷேமங்களையும் விளைவிப்பனவாகும். அனைவரும் பற்றத்தகுக்க இத்திருவடிகள் இரண்டும் உங்களுடைய பயங்களையெல்லாம் போக்கி, விரும்பாதவற்றை விலக்கி, விரும்பியவற்றை அளிப்பனவாக உள்ளன என்று குறிப்பினால் உணர்த்துவது போன்றுள்ளது. இவ்வாறு அபயஹஸ்தத்தினால் தெரிவிக்கப்பட்ட விஷயத்தை புன்முறுவல் பூத்த திருமுகமண்டலமானது ஐயந்திரிபற விளக்குவஹுது போன்றுள்ளது. இத்தகைய நிலையையோடு ஸேவை ஸாதிக்கிற நம்பெருமாள் 'யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம்' என்று சொன்னபடி அறவே எனது பாரங்களையெல்லாம் நிர்வஹிக்கக்கடவராக.

71. அங்கை₃ரஹம் ப்ரத₂மிகாசரிதாத்ம த₃ாநை:
 ஆமோத₃மாந நவயெளவந ஸாவலேபை:
 ஹை பாரிஜாதமிவ நூதந தாயமாந
 ஸாக₂ாஸதம் கத₂மதீ₄(ஹ்ருதி₃த₃தீ₄)மஹி ரங்க₃து₄ர்யம்||

விளக்கவுரை: ஸ்ரீரங்கநாதனது இளமைச்செருக்குக் கொண்ட திவ்யாவயவங்கள் “என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்” என்று ஒவ்வொன்றும் மேல்விழுந்து அநுபவிப்பிக்கவே, பெருங்காற்று மழையிலே கனிகள் உதிர்ந்தால் எதைச்சாப்பிடுவது என்று தடுமாறிநிற்குமாப்போலே தமக்குத் தடுமாற்றம் நேர்ந்ததை இந்த ஸ்லோகத்தில் விளக்குகிறார். அநுபவிப்பதற்கு (ஹ்ருதி₃த₃தீ₄)நான் முன்னே நான் முன்னே என்று மேல் விழுந்துதம்மை அநுபவிப்பிக்கின்ற வைகளும், பரிமளிக்கின்ற புதியெளவநத்தினால் கர்வம் கொண்டவைகளுமான அவயவங்களினால் புதிதுபுதிதாகச் செழித்து வளர்ந்துள்ள பலகிளைகளை உடைய பாரிஜாதமரம் போன்ற ஸ்ரீரங்கநாதனை நெஞ்சிலே தாங்கமுடியுமா? எப்பத் தாங்குவது? அந்தோ கஷ்டம்.

72. ஆலோகா ஹ்ருத₃யாலவோ ரஸவஸாத் ஈஸாநமீஷத்ஸ்மிதம்
 ப்ரச்ச₂ாயாநி வசாம்ஸி பத்₃மநிலயா சேத: ஸக₂யம் வபு:
 சக்ஷுஷ்மந்தி க₃தாக₃தாநி ந இமே ஸ்ரீரங்க₃ ஸ்ருங்க₃ார! தே
 ப₄ாவா யெளவநக₃ந்தி₄ந: கிமபரம் ஸிஞ்சந்தி சேதாம்ஸி ந:||

விளக்கவுரை: கோயிலில் ஸ்ருங்காரரஸமே (காதல் சுவையே) வடிவெடுத்துநிற்பது போன்றுள்ள அழகியமணவாளா! உமது திருக்கண்ணோக் கங்கள் ஸாமாந்யமாக இல்லை. அடியார்களிடத்தில் அன்புடன் கூடியவையாய் விளங்குகின்றன. தேவரீரது மந்தஹாஸமானது நல்நெஞ்சரையும் வஸப்படுத்துவதாயுள்ளது. அடியார்களிடத்துள்ள அன்பின் மிகுதியாலே அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து சோதிவாய்த் திறந்து அருளிச்செய்யும் வார்த்தைகள் ஸம்ஸார தாபத்தினால் தபித்துவருமவர்களுக்கு நிழல் தருவது போன்று உள்ளன. திருமேனியானது தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளது திருவுள்ளத்துக்குப்பாங்காக உள்ளது. அதனால் குளிர்ந்த தாமரைமலர் கொதிக்கின்றதென்று அதைவிட்டு அகலகில்லேன் இறையுமென்று இங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறார்.

சூழிஸ்தித்யந்தகர்மாணி த்வடாயத்தானி சர்வதா ।
 ஆத்யந்தகர்மணி த்ராடாத் த்வயம்த்ஹூஹரயோ: துரா ॥௧௨॥
 அவசிஸ்டம் த்வானேவ த்ஹகவாந் கரூணானிதே! ।
 கரூஹி த்விஷ்ணூரூபேண த்விஷேஷாத்விஷ்வரகூஷணம் ॥௧௩॥
 வேதானநந்தானசூஜ: கர்மத்ஹ்ரூபகாசகாந் ।
 நிஜயா த்வயயா சாகம் த்ராசுத்ரேஸ்ததூபத்ஹகை: ॥௧௪॥
 அநாதிவாசநாதோஷதூஷிதாத்மீயதூஷ்ய: ।
 அவமத்ய த்வநாஸ்தாந் யத் அபதே த்வேரகாமிந: ॥௧௫॥
 தத்வமாஜ்ஜாதிகாந் த்வேதும் த்ஹூபாஸ்த்வயமிவீத்ய தாந் ।
 ராமகூஷ்ணாதிதிஷ்ஷிஷ்வதவதாரேதூவஜ்ஜத: ॥௧௬॥
 த்ரூஹீஷ்யாமீதி த்வதா த்வமத்ரூஹீத்வாதோதூவ த்விகம் ।
 இதி தூஷ்ட: கமலயா த்வஸ்தித: தூஷூஹதத்ம: ॥௧௭॥

72. ததைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற துத்தொழில்களும் எத்தபொதுதும் தேவரீருதையனவேயாகும். அவற்றுள் ததைத்தலை த்வயம்தூவான திரமனிடமும், அழித்தலை த்ரிவனிடமும் துன்னே கொடுத்துள்ளீர்கள்;
73. கருணைக்கடலான எம்தெருமானே! தீதமுள்ளதான உலகை ரகூகித்தலை தேவரீரே திஷ்ணூரூபத்துடன் திஷேஷமாசு த்வயத்துவருகிறீர்;
74. தேவரீர், உம்முதைய கருணையினூலை தூண்யபாபரூபமான கர்மத்தைத்தப்பற்றியும், த்ரஹ்மத்வரூபத்தைத்தப்பற்றியும், த்வளித்தபடுத்துகின்ற எல்லையற்ற வேதங்களை யும், அவற்றின் தொருளை திவரிக்கின்ற தூஸ்த்ரங்களையும் கொடுத்தருளினீர்;
75. அத்தபடியிருந்தும் அநாதிவாஸநா தூஷுத்தாலே தன்னறிதிழந்தவர்களான ஜநங்கள், அந்த வேததூஸ்த்ரங்களை அவமதித்து, தங்களிஷ்டத்தபடி த்வரூனபாதையில் த்வல்கின்றனர்;
76. ஆகையால், அரசன் தன் ஆணையை தீறுதவர்களை ஜெயிக்கத் தானே த்வல்தூபால், தேவரீரும் ஜநங்களை த்வஸத்தபடுத்துதவற்காக ராமகருஷ்ணாதி ரூபத்துடன் தூமியில் அடிக்கடி அவதரித்தீர்;
77. சேதநர்களை வாரித்தபிடியாகத் திடித்துக்கொண்டுதவருகிறேன் என்று கூறித்வென்றுவிட்டு, அவர்களைக் கைத்தற்றாமலேயே ஏன் வந்தீர்? என்று திராத்தடியாராலே கேட்கத்தபட்டான் தூருஷுத்தமனான எம்தெருமான்;

व्याजहार रमामेवं संप्रबुद्धोऽस्म्यहं त्वया ।
 श्रुणु मे वचनं देवि त्वदुक्तिप्रतिभाषणम् ॥७८॥
 नानावतारं प्राप्तं मामवधीर्य नरा भुवि ।
 आसुरप्रकृतित्वाच्च बलात् पूर्वाघसन्ततेः ॥७९॥
 वासनावशतो मूढाश्शासनानर्हताङ्गताः ।
 घटीयन्त्रघटन्यायान्निरयस्वर्गगामिनः ॥८०॥
 करणैस्ते मया दत्तैर्विषयानुपभुञ्जते ।
 समिच्छेदार्थशस्त्रेण गोपुच्छच्छेदनीतितः ॥८१॥
 तानिदानीं समुद्धर्तुं सङ्कल्पं कल्पयाम्यहम् ।
 उपायो निरपायो मे रोचते सर्वसंग्रहात् ॥८२॥
 परत्वव्यूहविभवैरपर्याप्तश्च संग्रहः ।
 अन्तर्यामी तदद्याहमर्चरूपेण तं लभे ॥८३॥

எம்பெருமானுடைய பதில்

78. புன்சிரிப்புடன் கூடிய பகவான் பிராட்டிக்கு இவ்வாறு பதிலுரைத்தனன்; தேவீ! நன்றாக நான் உன்னால் அறிவுறுத்தப்பட்டேன். உன் கேள்விக்கான பதிலை கவனமாகக் கேட்பாயாக.

79-80. பூவுலகில் நான் பற்பல அவதாரங்களைச் செய்தபோதிலும், மூடர்களான ஜநங்கள் தங்கள் அஸூரஸ்வபாவத்தாலும், தொல்மாவல்வினையின் தொடராலும் வாஸநையின் வயத்தாலும் என்னை அவமதித்து, என்னுடைய ஆணையைப் பின்செல்வதற்குத் தகுதியற்றவர்களாய்ப் போனார்கள். துலாவிற் கட்டிய குடமானது தண்ணீருடன் மேலே வருவதும், அல்லாதபோது கீழே செல்லுவதுமாயிருப்பது போலே ஜீவர்களும் புண்யம் மிகுந்தபோது ஸ்வர்க்கத்திற்கும், அது தீர்ந்தவாறே நரகத்திற்கும் மாறிமாறிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர்;

81. ஸமித்தைக் கொய்யக் கொடுத்த கத்தியினால், பசுமாட்டின் வாலை அறுப்பது போலே எனக்குத் தொண்டு செய்வதற்காகக் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு விஷயங்களை அநுபவிக்கின்றனர்;

82. அவர்கள் எல்லாரையும் உத்தரிப்பிக்க நான் இப்பொழுது அபாயமில்லாத சிறந்ததொரு உபாயத்தை மேற்கொள்ள முடிவுசெய்துள்ளேன்.

83. பர,வ்யூஹ, விபவ, அந்தர்யாமி நிலைகளால் திருத்திக்கொணர முடியாத சேதனர்களை அர்ச்சாநுபங்கொண்டு அடையப்பெறுவேன்.

इतोऽहं दिव्यदेशेषु श्रीरङ्गादिषु कल्पये ।
 अर्चवितारसान्निध्यं त्वया भूम्या च नीलया ॥८४ ॥
 शेषशेषाशनाद्याश्च सूरयो भूरिबुद्धयः ।
 नानावर्णसमुत्पन्ना नानादेशेषु वासिनः ॥८५ ॥
 नानाप्रबन्धनिर्मणैर्नानाकैङ्कर्यवृत्तिभिः ।
 आमनायान्तविवर्तैश्च सर्ववर्णोचितक्रमैः ॥८६ ॥
 मद्गुणाशंसिभिःस्तोत्रैर्द्रामिडैर्गेयमाश्रितैः ।
 शब्दादिविषयासक्तान् दुर्दर्शनपरायणान् ॥८७ ॥
 बाह्यराद्धान्तदुर्ध्वान्तनिरन्तरविमोहितान् ।
 संसारवनसम्भ्रान्तकरिकल्पान् शनैर्नरान् ॥८८ ॥
 प्रापय्य भक्तेः पदवीं प्रपत्तेश्च ततो मम ।
 उपनेष्यन्ति संकाशे महालाने गजानिव ॥८९ ॥
 अङ्गीकृत्य ततोऽहं तान् सूरिभिस्सदृशानिह ।
 सदानुभविता तेषां कैङ्कर्येज्यामिति प्रिये ॥९० ॥

84. இவ்விடத்தில் நின்றும் நான் ஸ்ரீரங்கம் முதலான திவ்யதேசங்களில் உன்னுடனும், பூமி நீள்களுடனும் அர்ச்சாருபங்களை ஏற்கஉள்ளேன்;

85. ஆதிசேஷன், சேஷாசநர் எனப்படும் ஸேநைமுதலியார் தொடக்கமான அளவிறந்த ஜ்ஞாநமுடைய நித்யஸூரிகள் பற்பல வர்ணங்களில் உதித்து பற்பல தேசங்களில் வஸிப்பார்கள்;

86-89. பற்பல ப்ரபந்தங்களை இயற்றுவதாலும், பலவிதமான கைங்கர்யங்களைச் செய்வதாலும், வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தை அநுவாதம் செய்வதாலும், எல்லா வர்ணத்தாருக்குமுரியவைகளும், என் குணங்களைக் கூறுகின்றனவைகளும், பாடுவதற்குரியவைகளுமான தமிழ்மொழியிலான ஸ்தோத்ரங்களினாலும் சப்தாதி விஷயங்களில் ஈடுபட்டவர்களாய், கெட்ட சாஸ்த்ரங்களில் ஊன்றியர்களாய், வேதத்திற்குப் புறம்பான ஸித்தாந்தங்களாகிற இருளில் எப்பொழுதும் மோஹித்தவர் களாய் ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்காட்டிலே ஸஞ்சரிக்கின்ற யானை போன்றமனிதர்களை, பக்திமார்க்கம் மற்றும் சரணுகதி மார்க்கம் ஆகியவற்றையடையச்செய்து கட்டுத்தறியில் யானையைச் சேர்ப்பதுபோல் என்னிடத்தில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பார்கள்.

नित्यसूरींश्च मुक्तांश्च हेतींश्च कमलां भुवम् ।
 संप्रेष्य स यथास्थानमवताराय भूतले ॥९१॥
 स्वयं चकार भगवान् श्रीरङ्गादिषु धामसु ।
 सान्निध्यमर्चरूपेण सर्वभूतानुकम्पया ॥९२॥
 निर्दिष्टा मधुरिपुणा दयाकरेण श्रीरङ्गादिषु बहुधामसु क्षमायाम् ।
 मुक्तास्ते पुनरपि सूरयोऽवतीर्णाः संसारे न गुरुवचो हि लङ्घनीयम् ॥९३॥
 यन्नाथः फणिराजभोगिशयनो रङ्गेश्वरो यत्पिता
 सौम्यश्रीसखमङ्गलाधिपविभुः सर्वज्ञचूडामणिः ।
 यन्माता भुवनाधिपा विहगराड्वाहाभिधश्रीसदः ।
 काव्ये दीव्यति दिव्यसूरिचरिते सर्गोयमादिर्गतः ॥९४॥

प्रथम सर्गः समाप्तः

90, அன்பே! பிறகு நான் அவர்களை நித்ஸூரிகளைப்போலேவே ஏற்றுக்கொண்டு அவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை எப்போதும் அநுபவிப்பேன்.

91-92. நித்யஸூரிகள், முக்தர்கள், ஆயுதாழ்வார்கள், பெரியபிராட்டியார் ஆகியோரை பூமியில் தகுந்தவிடங்களில் அவதரிப்பதற்கு அனுப்பிவிட்டு அனைத்துயிர்களிடமுள்ள கருணையினாலே எம்பெருமான் தானும் ஸ்ரீரங்கம் முதலானவிடங்களிலே அர்ச்சா ரூபத்துடன் ஸாந்தித்யம் கொண்டருளினான்.

93. மதுவென்ற அஸூரனைக் கொன்றழித்த காருணிகனான எம்பெருமானாலே நியமிக்கப்பெற்ற முக்தர்களும், நித்யர்களும் ஸம்ஸாரமண்டலத்திலே ஸ்ரீரங்கம் முதலான பலவிடங்களில் அவதரித்தார்கள். குருவின் வார்த்தை மீறமுடியாத தொன்றல்லவா?

94. யாருக்கு அரவணமேல் பள்ளிகொண்ட பெரியபெருமாள் தலைவனோ, யாருக்கு அழகியமணவாளனின் ஆரோக்யஸாலையின் அதிபதியான ஸர்வஜ்ஞசூடாமணி என்பவர் தகப்பனாரோ, யாருக்கு புவநாதிபா என்பவள் தாயாரோ, அந்த கருடவாஹந ஸ்ரீநிவாஸர் இயற்றிய திவ்யஸூரிசரித மஹாகாவ்யத்தில் முதல் ஸர்க்கம் முற்றுப்பெற்றது.

முதல்ஸர்க்கம் ஸம்பூர்ணம்

தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மின்” என்று நிஷ்க்ருஷ்டையான ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டியருளி, “ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ” என்னும் மீளவும் தேவரீருடைய அநுஷ்ட₂ாந்திலே ப்ரகாஸிப்பித்தருள்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றித் தத₃ர்த்த₂மாக திருமஞ்ஜநம் செய்ய எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பென்று விண்ணப்பம் செய்யலாயிராநின்றது.

ஐந்தாம் திருநாள்

श्रीमन्! श्रीशठकोप! संप्रति भवान् पूर्णप्रभावोत्तरां
गीतिं गातुमुपक्रमन् सुविहितस्नानक्रियो राजते ।
सत्यं मां न जहाति स क्षणमपि स्नेहात् कुरुङ्गाधिपः
चित्ते मे वसतीति वाचमुदितान् उद्धर्तुमिच्छन्निव ॥

ஸ்ரீமந்! ஸ்ரீசடகோப! ஸம்ப்ரதி ப₄வாந் பூர்ணப்ரப₄வோத்தராம்
கீ₃திம் க₃ாதும் உபக்ரமந் ஸுவிஹிதஸ்நாநக்ரியோ ராஜதே!
ஸத்யம் மாம் ந ஜஹாதி ஸ க்ஷணமபி ஸ்நேஹாத் குருங்காதி₄ப:
சித்தே மே வ ஸதீதி வாசமுதி₃தாந் உத்₃த₄ர்த்தும் இச்ச₂ந்நிவ॥

நாயன்தே – த்ரைவித₃யவ்ருத்₃த₄ஐநஸிரோபூ₄ஷணமாய், ஸாத்த்விகஜந ஸநாதநஸம்பத்தாய், ஆஸ்ரிதஸர்வவித₄ப₃ந்து₄பூ₄தமாய், அஸரண்யஸரண்யமாயிருக்கையாலே, ‘மேவினேன் அவன் பொன்னடி’ என்கிறபடியே ஸரணவரணர்ஹுமான சரணயுக₃ளமும், பங்கஜநாளதுல்யைகளான ஜங்கை₄களும், ஞாநத்₃வந்த₃வக₃திநிவர்த்தகமான ஜாநுத்₃வந்த₃வமும், சாருக்களான ஊருக்களும், ப₃த்₃த₄சேலமான மத்₄ய ஸௌந்த₃ர்யமும், அக்ஷிப்ரியாவஹமான குக்ஷிப்ரதே₃ஸமும், ஆவர்த்தருபமான திருநாபி₄யும், அதிவிஸாலபீநமாய் அநேகபூ₄ஷணபூ₄ஷிதமாய் வகுளத₄ாம விராஜிதமான வக்ஷஸ்த₂லமும், ப₄ஐதாமப₄யத₃மான ப₄ஐகாந்தியும், க்ரமுகதருணக்₃ரீவை போலே ப₃ந்து₄ரையான கந்த₄ரையும், ஸுவர்ணகுண்ட₃ல மண்டி₃தமான கர்ணபாஸமும், த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹாரிகளான சிபு₃ககபோலங்களும், அருணராக₃விமோசகமான அத₄ரராக₃மும், கந்த₃ர்ப்பமத₃ஹரமான மந்த₃ஸ்மிதமும், ப₄ாலாமநோஹரமான நாலாவலியும், க்ருஷ்ணராக₃ஸஹிதமாய் ஸ்ருத்யவலம்பி₃களான திருக்கண்களும், லோலாயதமான ப்₄ருலதாயுக₃மும், அர்த்த₃த₄சந்த₃ரத்₃ளாயதமான அளீகதே₃ஸமும், அதில் அம்ருதச்யுதி என்னலான திருநாமமும், திமிரகே₃ஸமான கேஸபாஸமும், ஆக இப்படி பாத₃ாதி₃கேஸாந்தமான அவயவஸோபை₄யாலும், பரமார்த்த₂பே₄ாத₄கையான ஜ்ஞாநமுத்₃ரையாலும், ஸ்ரீமாந் என்றும், ஸ்ரீசட₂கே₃பன் என்றும் சொல்லப்படுகிற தேவர், இப்போது நம்பியினுடைய திருவாய்மொழியைப் பாடியருள்வதாகக் கோலி ஸக்ரமமாகத் திருமஞ்ஜநம் செய்யவேணுமென்று மஞ்ஜந வேதி₃கா மத்₄யத்திலே ஜ்ஞாநமுத்₃ரா ஸஹிதராய்க் ஸ்ரீஸைஸேஸத₃யாபாத்ரம்- மாச 2010

கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு இங்ஙனே இராநின்றது; எங்ஙனையென்னில்;- 'அல்லுநன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி என்னை விடான் நம்பி நம்பியே' என்று குருங்க₃ சேஷத்ர வாஸியான பூர்ணபி₄த₃நன் என்னுடைய ஹ்ருத₃யத்திலே ஸஸ்நேஹமாக நித்யவாஸம் பண்ணி, என்னை ஒருக்காலமும் விட்டகலகில்லே னென்று தேவரீர் முன்பு அருளிச்செய்தருளின வசநத்தில், அவிஸ்ரம்ப₄பு₃த்தி₄களுக்கு "நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றெழுந்தான், நீலமேனியும் நான்குதோளும் என்நெஞ்சம் நிறைந்தனவே", "குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கைதொழ்ச்சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு என்னெஞ்சுள்ளெழுமும்" என்று சொல்லி ஸபத₂ம் பண்ணிக்கொடுக்க எழுந்தருளியிருக்கிறப்போலே இராநின்றது.

ஆறாம் திருநாள்

पुरा लोकं भुक्त्वा पुनरभिनविष्टं बहुगुणम् पराभाव्यासाङ्गं विपुलमखिलात्मानममलम् ।
कृतावासं देवं धरणितिलके वेङ्कटगिरौ शठारेऽद्य स्नानं शरणमुपगन्तुं वितनुषे ॥

புரா லோகம் பு₄க்த்வா புநரபி₄நிவிஷ்டம் ப₃ஹுகு₃ணம்
பராப₄வ்யாப்தாங்க₃ம் விபுலமகி₂லாத்மாநமமலம்
க்ருதாவாஸம் தே₃வம் த₄ரணிதிலகே வேங்கடகி₃ரெள
சட₂ாரே₃த்ய ஸ்நாநம் ஸரணமுபக₃ந்தும் விதநுஷே॥

நாயிந்தே - "அஸ்யேஸாநா ஜக₃தோ விஷ்ணுபத்நீ" என்றும், "நித்யைவைஷா ஜக₃ந்மாதா விஷ்ணோஸ்ரீநபாயிநீ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலஜக₃த்ஸ்வாமிநி யாய், 'உனக்கேற்கும்' என்னும்படி தனக்கு ஹ்ருத₃யகாமிநியாய், 'மலர்மகள்' என்றும், 'மலர்ப்பாவை' என்றும், 'தாமரை மங்கை' என்றும், 'பூவின் மிசை நங்கை' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பங்கயத்தில் பரிமளத்தை பருக்கையற வடித்து, பாவையாக வகுத்த மங்கைப் பருவத்தில் நங்கையாய், வாசம் செய்பூங்குழலாள் என்கிறபடியே ஸர்வகந்த: என்கிற வாசத்தடத்துக்கும் வாசத்தைச் செய்யும்தான கேஸத்தையுடைய ளாய், "விதி₄தஸ் ஸ ஹி த₄ர்மஜ்ஞ: ஸரணக₃தவத்ஸல:। மித்ரமெளபயிகம் கர்த்தும் ராமஸ்ஸ்த₂நம் பரீப்ஸதா" இத்யாதி₃ப்படியே அவிஹிதசாரியாகையாலே அஹிதனானவன் விஷயத்திலும் அத்யந்த ஹிதப₄ஷிணியாய், "ப்ரியம் ஜநமபஸ்யந்தீம் பஸ்யந்தீம் ராக்ஷஸீக₃ணம்। ஸ்வக₃ணேந ம்ருகீ₃ம் ஹீநாம் ஸ்வக₃ணராவ்ருதாமிவ" என்கிறபடியே ஏகாக்ஷீ, ஏககர்ணீ முதலான து₃ர்ஜநங்களு டைய தர்ஜநங்களாலே பத்துக்கோடி செந்நாய்களாலே சுற்றப்பட்ட மான் பெடை போலே, தான்பட்டதொன்றையும் பாராதே "ப₄வேயம் ஸரணம் ஹி வ:" என்றும், "தா₃ஸீநாம் ராவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹ து₃ர்பு₃லா" என்றும், "விதே₄யாநாஞ்ச த₃ஸீநாம் க:குப்யேத் வாநரோத்தம" என்றும், "கார்யம் கருணமார்யேண ந கஸ்சிந் நாபராத₄யதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே புருஷகாரிகளானவர்கள் விஷயத்திலும்

புருஷகாரபரையாய், “பூநீர்தே₃வீ பயஸஸ்தஸ்மாது₃த்தி₂தா” என்றும், “செழுங்கடலமுதினில் பிறந்தவவள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே விண்ணவர் அமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதான பெரியபிராட்டியார் அநபாயிநியாய் இருக்கச்செய்தேயும், அபாயாதிஸங்கையாலே ‘இறையும் அகலகில்லேன்’ என்று மாப்பிலேயிருந்து மடலெடுக்கும்படியான வடிவையுடையனாய், உலகமுண்ட பெருவாயா இத்யாதி₃ப்படியே ப்ரளயாபி₄பூ₄தையான பூ₄மியை ரக்ஷித்திருக்கச்செய்தேயும், ரக்ஷணத்தில் அபி₄வ்ருத்த₄மான அபி₄நிவேஸத்தையும், ரக்ஷணநுகு₃ணமான கு₃ணக₃ணத்தையும், ரக்ஷகத்வ ப்ரகாஸகமான விக்₃ரஹத்தையும் உடையனாய் ஸௌகமார்யாதி₃கல்யாணகு₃ண விஸிஷ்டனாய் ஸம்ஸ்ரித ஸத்தா த₄ாரகனாய், உலகுக்குத்திலதமான திருவேங்கடமாமலையிலே “வடமாமலைஉச்சி” என்னும்படி அதன் உச்சியிலே பச்சை மாமலைபோலே நிற்கிற நச்சுமாமருந்தான அச்சுதனை அநுப₄வித்து நிரப₄யமான உபாயத்தை ப்ராந்தி₂த்தருளின தேவரீர் இப்போது திருவத₄யனோதஸவாங்க₃மாக தி₃வ்ய ஸ்ரக₃ம்ப₃ர பரிஷ்கரணங்க₃ராக₃ாதி₃களாலே அழகிய திருமேனியை அலங்கரித்துக்கொண்டு நல்லார் நவில் குருகூரிலே, எல்லாருடைய பொல்லாங்குகளையும் போக்கி, பயனன்றாகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வதாகப் புறப்பட்டருளி அதிவிலாஸத்துடனே உலாவியருளி, மீண்டு எழுந்தருளி, ஸாம்ஸாரிக ஸகல தாபங்களையும் மாய்க்குமதான வாய்க்கும் தண்பொருநலிலே தெளிந்தெழுந்த நீரிலே திருமஞ்ஜநம் செய்தருள்வதாக மஞ்ஜந வேதி₃காமத்₄யத்திலே ஜ்ஞாநமுத்₃ரா ஸஹிதராய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு இங்ஙனே இரா நின்றது, எங்ஙனெயென்னில்— ‘த்₃வயேந மந்த்ரரத்நேந’ என்கிறபடியே தந்த்ரஸித்₃த₄மான மந்த்ரரத்நத்தில் பூர்வவாக்ய ப்ரக்ரீயையாலே ‘அகலகில்லேன்’ என்று தொடங்கி ‘அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே’ என்று ஸாபராத₄ சேதநருடைய ஸர்வாபராத₄ங்களையும் ஸர்வேஸ்வரனை ஸஹிப்பித்து, ஸமாஸ்ரயிப்பிக்கும் புருஷகார நித்யயோக₃த்தையும் ஸமாஸ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான ஸௌலப்₄யாதி₃ஸத்தகு₃ண ஸாஹித்யத்தையும் அருளிச்செய்து ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஆகாங்க்ஷிதங்களான ஆகிஞ்சந்ய அநந்யக₃தித்வங்களையும் ஆவிஷ்கரித்து ஆஸ்ரயணத்துக்கடைத்த விஷயமான அவன் துயரறு சுடரடிக்கீழே அமர்ந்து புகுந்து, இப்படி ப₄க்த்யுபாயத்திலே ஸக்தி ஹீநர்க்கும், முக்த்யுபாயமாய் விதி₄க்கப்பட்ட ஸ்வஸித்₃தே₄பாயநிஷ்டை₂யை உக்த்யநுஷ்ட₂ாநங்களாலே வ்யக்தமாக்கி யருளியிருக்கச்செய்தேயும் அநாதி₃பாபவாஸநா தூ₃ஷிதஅஸேஷ சேமுஷீகராகையாலே இவ்வர்த்த₂த்தில் மஹாவிஸ்வாஸ ப₄ஞ்ஜகமான ஸங்காவகாஸலேஸங்க்ஷையுடைய ஸமஸ்த சேதநருடையவும் ஸம்ரக்ஷண விஷயமான தேவருடைய ஸௌஹார்த்தாதி₃ஸயத்தாலே, “ஸக்ருதே₃வ ஹி ஸாஸ்த்ரார்த்த₂: க்ருதோ₃யம் த₄ாரயேந்நரம்” என்கிறபடியே ஸக்ருத் கரணீயமாயிருக்கச் செய்தேயும் பே₄ாக்₃யதாதிஸயத்தாலே அஸக்ருத₃ாவ்ருத்திக்கு யோக₃யதை உண்டாய் இருக்கையாலே திருவேங்கடமாமலையிலே சென்று சேர்ந்து பூ₃ஸைலேஸத₃யாபத்ரம்— மார்ச் 2010

திருக்குருகூரதனுள் பரனடிக் கீழே மீளவும் அமர்ந்து ஸரணம் புகுவதாகக் கோலி தத₃ர்த்த₂மாகத் திருமஞ்ஜநம் செய்ய எழுந்தருளியிருக்கிறூப்போலே யிராநின்றது.

ஏழாந்திருநாள் கவி

धौराब्धे रङ्गनाम्ना सह विधिसदनं श्रीविमानेन गत्वा

रूपेण स्वेन सार्धं सुचिरमथ भुवीक्ष्वाकुपुर्यामुषित्वा ।

मध्येकावेरि सुप्तं फणिनि तत इह त्वत्कृते रङ्गराजं

मत्वा गातुं शठारेऽभिषव विधिमुखैस् त्वामिवालङ्करोषि ॥

கனீராப்தே₄ ரங்க₃நாம்நா ஸஹ விதி₄ஸத₃நம் ஸ்ரீவிமானேந க₃த்வா
ரூபேண ஸவேந ஸார்த₄ம் ஸுசிரமத₂ப₄வீக்ஷ்வாகுபுர்யாமுஷித்வா
மத்₄யேகாவேரி ஸுப்தம் ப₂ணிநி தத இஹ த்வத்க்ருதே ரங்க₃ராஜம்
மத்வா க₃ாதும் ஸட₂ாரே₃பி₄ஷவ விதி₄முகை₂ஸ் த்வாமிவாலங்கரோஷி॥

நாயிந்தே “ப₄க்திப்ரப₄வ ப₄வத₃த்₃ப₄த ப₄வப₃ந்த₄ ஸந்து₄க்ஷித ப்ரணய ஸாரரஸௌக₄ பூர்ண:!” என்றும், “ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்த்வகல்பராய், த்ரைவித்₃யவ்ருத்₃த₄ ஜநத்துக்கும், ஸாத்₃விகஜநத்துக்கும் அஸரண்யஜநத்துக்கும் ஸிரோபூ₄ஷண ஸம்பத் ஸரண்யமாய் மாதாபித்ரு ப்ரப்₄ருதி ஸர்வவித₄ப₃ந்து₄வுமான சரணநளிநயுக₃ளத்தை உடையரான தேவர் இப்போது திருநக்ஷத்ரோத்ஸவ தீ₃க்ஷிதராய், கரஸரஸிஜத்₄ருத கௌதுகராய் நிரவதி₄க ஸௌந்தர்யாதி₃ கல்யாணகு₃ணகணநிதி₄யான தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தை ஸகல மநுஜ நயந விஷயமாக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுலாவியருளி மீண்டெழுந்தருளித் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளுவதாக மஞ்ஜநவேதி₃காமத்₄யத்திலே ஜ்ஞாநமுத்₃ரா ஸஹிதராய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு இங்ஙனே இரா நின்றது. எங்ஙனெயென்னில்— “வைகுண்டே₂ து பரே லோகே” என்கிறபடியே பரமபத₃மான ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்திலே ஸுத்₃த₄ஸத்த்வமயமாய், ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாய், நிரவதி₄க தேஜோமயமான தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தோடே நித்யமுத்தர்க்கு பே₄ாக்₃யனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறவிது பத்₃த₄சேதநஜாதத்துக்கு தே₃ஸவிப்ரக்ருஷ்டமாகையாலே ப₄க்தபே₄ாக₃த்தில் நெஞ்சு செல்லாமல் என் செய்வோம் என்று ஊஹித்துக்கொண்டு வ்யூஹித்து, “அடையும் வைகுந்தமும் பாற்கடலும்” என்கிறபடியே படுக்கைப்பற்றான திருப்பாற்கடலிலே எடுத்துவிட்டு, “பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை யாம் கேட்டேயும் காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்று நித₃நஜ்ஞா₃ ஈடுபடும்படி ப₄வாப்₃தி₄ மக்₃நரான ஸம்ஸாரிகளை உத்தரிப்பிக் கைக்காக, மஹாப்₃தி₄மத்₄யே பள்ளிகொண்டருளின இதுவும், அதிஸயித ப₄ாக₃தே₄ய ரான விதி₄ஸிவ ஸநகாதி₃களுக்கு லபி₄க்குமதாய்,

ஸேஷத்வத்துக்கு இருப்பிடமானதாகையாலே முக்யமானதான ஜீவாத்மாவை முதலிலே சொல்லி, அவனிடமிருக்கும் தன்மையான ஸேஷத்வத்தை பிறகு சொல்லவேண்டியிருக்க, இயல்வான ஸேஷத்வத்தை முதலிலே சொல்லி, அது இருக்குமிடமாய் ஜ்ஞாநாநந்த₃மயனான ஜீவாத்மாவை பிறகு சொல்லுவதற்குக் காரணமென்னவெனில்-

“அஹமர்த்தே₂ ந சேத₃ாத்மா ப்ரத்யக்த்வம் நாத்மதோ

ப₄வேத் அஹம்பு₃த்₃யா பராக₃ர்த்த₂ாத் ப்ரத்யக₃ர்த்தே₂ஹி பி₄த்₃யதே”

(‘அஹம்’ என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படுபவன் ஆத்மாவெனக் கொள்ளா விடில் ஆத்மா என்பது ப்ரத்யக்காயிருக்கும்(உட்)பொருளாக ஆகமுடியாது. ‘அஹம்’ என்று உணருவதாலேயே பராக்கான வெளிப்பொருளைக் காட்டிலும் ப்ரத்யக்கான உட்பொருள் வேறுபடுகின்றதன்றோ) என்கிறபடியே பராக்கான வெளிப்பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறான அஹமர்த்த₂மான ஜீவாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநம், ஆநந்த₃ம் முதலான ஸ்வரூபநிரூபகத₄ர்மங்களைக் காட்டிலும், முக்யமான ஸ்வரூபநிரூபககு₃ணம் ஸேஷத்வமே என்னும் விஷயம் விளங்குவதற்காகவும், நெருப்பிலே அகப்பட்டு எரிந்துபோகிற சிலரைக் கண்டால் அவர்கள் யாரென்று ஆராயாமல் பற்றிஎரிகிற அந்த நெருப்பை அணைக்கையிலே முயற்சி கொள்வாரைப்போலே, எரிக்கத்தகாததாக ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஆத்மவஸ்துவை அநாதி₃காலமாகப் பற்றிக்கொண்டு எரித்துவருகிற ஆத்மாவின் ஸ்வாதந்தர்ய பு₃த்₃தி₄யை போக்குவதிலே நோக்காகையாலும், பூவிற்குச்சிறப்பு நறுமணத்தாலேயாவது போலே, ஆத்மஸ்வரூபம் கைக்கொள்ளத்தக்கதாயிருப்பதும் இந்த ஸேஷத்வ ஸ்வப₄ாவத்தாலேயாகையாலும் இந்த முக்யத்வத்தைக் கருதி ஸேஷத்வத்தை, ஜீவனைச் சொல்லும் மகாரத்துக்கு முன்னால் எடுக்கிறது.

இனி, அந்த ஸேஷத்வம் சேதநாசேதநங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவாகையாலே அதை ஒருவனுக்கு இருப்பிடமாகச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அந்த இருப்பிடமும் அசித்தைப் போலே தாழ்ந்ததாயிராமல் சிறந்த வடிவத்தை யுடையதாயிருக்குமென்று, பணமுடிப்பை முடிந்திருக்கும் துணியை சிறப்பிப்பது போலே மகாரத்தாலே ஜ்ஞாநாநந்த₃மயனான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ஒன்று உயர்ந்ததாகவும் ஒன்று தாழ்ந்ததாகவுமிருப்பதற்குக் காரணம் உயர்ந்தது இருப்பிடமாகவும், தாழ்ந்தது அதிலுள்ள தன்மையாகவும் இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. “ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மனா விபஸ்சிதேதி” (தை.ஆந.) (அந்த முக்தாத்மா எல்லாக்கல்யாண

குணங்களோடுகூடிய ஸர்வஜ்ஞான ப்ரஹ்மத்தை அநுப₄விக்கிறான்.) என்கிற உபநிஷத்வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மத்திடம் இருக்கும் குணங்கள் மிக இனியவையாகையாலே அவற்றை முதலில் சொல்லி, அப்ராத₄ந்யத்தைக் காட்டும் 'ஸஹ' ஸப்₃த₃த்தை அந்த குணங்களுக்கிருப்பிடமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்குப் பிறகு சொல்லிற்று. ஸேஷத்வத்தின் முக்யத்வத்தைக் கருதியன்றோ ஆளவந்தாரும் -

வபுராதி₃ஷு யோஶபி கோஶபி வா குணதோஶஸாநி யத₂ாத₂வித₄:।

தத₃யம் தவ பாதுபத்₃மயோ: அஹமத்₃யைவ மயா ஸமர்ப்பித: (ஸ்தோ.ர.52) (ஸரீரம் முதலியவைகளுள் ஏதேனுமொன்றாகவும், ஸ்வப₄ாவத்தினால் ஏதேனுமொருபடிப்பட்டவனாகவும் இருக்கக்கடவேன்; (அவைகளில் எனக்கு ஒரு நிர்₃ந்த₄முமில்லை). ஆகையால் இந்த நான் உன்னுடைய இரண்டு திருவடித் தாமரைகளிலும் இந்த க்ஷணத்திலேயே என்னால் ஸமர்ப்பிக்கப் பட்டேன்.),

“நதே₃ஹம் நப்ராணந் ந ச ஸுக₂மஸேஷாபி₄லஷிதம்

ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ ஸேஷத்வவிப₄வாத்।

ப₃ஹிர்₄பூ₄தம் நாது₂! க்ஷணமபி ஸஹே யாது ஸதத₄ா

விநாஸம் தத்ஸத்யம் மது₄மத₂ந! விஜ்ஞாபநமித₃ம்॥ (ஸ்தோ.ர.57)

(எம்பெருமானே! உனக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற செல்வத்திற்குப் புறம்பான ஸரீரத்தை ஒருகணப்பொழுதும் ஸஹிக்கமாட்டேன்; அம்மாதிரி யான ப்ராணன்களையும் ஒரு கணப்பொழுதும் ஸஹிக்கமாட்டேன். எல்லாரும் இச்சி₂க்கும் ஸுக₂த்தையும் பொறுக்கமாட்டேன். (ஸேஷத்வ்வமற்ற முன் சொன்னவையெல்லாம்) உருமாய்ந்து போகட்டும். மது₄வைக் கொன்ற எம்பிரானே! இது உண்மையானது; இது என் விண்ணப்பம்.) என்று “ஆத்மவஸ்துவானது தே₃ஹம், இந்த்₃ரியம், மனம், ப்ராணன், பு₃த்₃தி₄ ஆகியவற்றில் எதுவாக இருந்தாலும் இருக்கட்டும். எனக்கு இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபநிர்ணயமும், ஸ்வப₄ாவநிர்ணயமும் இப்போது தேவையில்லை. எப்படியிருந்தாலும் தேவரீருக்கு ஸேஷமாயிருப்பதே தேவையானது. ஸேஷமாயிராவிடில் மிகச்சிறந்ததான இந்த ஆத்மவஸ்துவும் எனக்குத் தேவையில்லை” என்றருளிச்செய்தார். வேத₃வாக்யங்கள் “யோஹமஸ்மி ஸ யந் யஜே” () (நான் எத்தகையவனா யிருக்கிறேனோ அத்தகையவனாயிருந்து கொண்டே ஸரணமடைகிறேன்.)

“யஸ்யாஸ்மி ந நமந்தரேமி” () (எந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஸேஷமாயிருக்கிறேனோ அவனை விட்டு விலகமாட்டேன்.) என்று ஓதின.

ப்ரணவத்தின் பொருளைச் சொல்லத் தொடங்குகிற திருமங்கையாழ்வாரும் 'கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு' (பெரிய.திரு.8-8) என்று அகாரத்தின் பொருளையும், நான்காம்வேற்றுமையுருபின் பொருளையும் சொல்லி, 'ஒருவர்க்குரியேனோ' என்று உகாரத்துக்குப் பொருள் அநந்யார்ஹஸேஷமென்று சொல்லி, மகாரத்தின் பொருளைச் சொல்லும்போது 'நான்' என்று ஜ்ஞாநமயனாகத் தன்னைச்சொல்லாதே, 'அடியேன்' என்று ஸேஷத்வமுடையனாகத் தன்னைச் சொன்னாரன்றோ. ஆக, அ,உ,ம என்று மூன்றெழுத்துக் கொண்ட ஓங்காரத்தில் முதலாவதும், மூன்றாவதுமான பத்யங்கள் ஸேஷத்வத்தை ஏற்பவனையும், ஸேஷத்வத்தையுடையவனையும் சொல்லிற்று. நடுப்பத்யமான உகாரம் அவற்றிடையேயுள்ள ஸேஷத்வமாகிற ஸம்ப்யந்த்யத்தைச் சொல்லிற்று.

இந்த ப்ரணவமானது "ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" () ('ஓம்' என்று ஜீவாத்மாவை உபாஸிக்கவேண்டும்) என்று உபநிஷத்தில் ஓதப்படுகையாலே ஜீவனைச் சொல்லுகிறது. "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்ய: ப்ரயாதி த்யஜந் தேஹம் ஸ யாதி பரமாம் க்யுதிம்" (கீதை 8-13)

(ப்ரஹ்மமாகிற எனக்கு வாசகமான ப்ரணவமாகிற முக்யாக்ஷரத்தை சொல்லா நிற்பவனாய், (அதற்குப் பொருளான) என்னை அநுஸந்தியா நிற்பவனாய், ஸரீரத்தை விடுகின்றவன் எனவே, அவன் ஸம்ஸாரத்திற்கு திரும்பி வருதலில்லாத ப்ராப்யமான ப்ரக்ருதிவியுத்தமான தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைகிறான்.) முதலான ப்ரமாணங்களில் இந்த ஓங்காரமானது ஈஸ்வரனைச் சொல்லுவதாகவும் விளங்குகிறது. இருவரையும் இது எப்படிச் சொல்லமுடியும் எனில் 'ராஜபுருஷன்' என்னும் வார்த்தை 'ராஜா ச அஸௌ புருஷ:' (ராஜாவாகிற புருஷன்) என்னும் ஸமாஸத்தாலே ராஜாவையும் சொல்லும், 'ராஜ்ஞ: புருஷ:' என்னும் ஸமாஸத்தாலே ராஜாவின் ஸேவகனைக் குறிக்கும். இப்படி இந்த வாக்யம் இருவரையும் குறிப்பதுபோலே ஓங்காரமும் ஸ்வாமியான எம்பெருமானையும், அடிமையான ஜீவனையும் குறிக்கும். அப்படியல்லாமல் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபமானது ஈஸ்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டது என்றும், ஈஸ்வரஸ்வரூபமானது ஜீவஸ்வரூபத்துக்கு தலைவனாயிருப்பது என்பதையும் தெளிவுபடுத்துகையாலே இருவரையும் கூறுகிறது என்றும் சொல்லாம். எப்படியெனில்; மகாரத்தாலே

தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராணதீப்யோந்யோநந்யஸாதந:

நித்யோ வ்யாபீ ப்ரதிக்ஷேத்ரமாத்மாபிந்நஸ் ஸ்வதஸ் ஸுகீ|| (ஆத்ம ஸித்தி 3)

(தேஹம், இந்த்₃ரியங்கள், மனம், ப்ராணன் பு₃த்₃தி₄ ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், தானே ப்ரகாஸிப்பவனாய், நித்யமானவனாய், (ஜ்ஞாநத்தாலே) எங்கும் வ்யாபிக்கக்கூடியவனாய், ஒவ்வொரு தேஹத்திலும் வெவ்வேறுபட்டவனாய் இயற்கையிலேயே ஆநந்த₃மயனாயிருக்கும்வன் ஜீவாத்மா.) என்கிறபடியே அசித்தான மூலப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், தானே ப்ரகாஸிப்பவனாய், நித்யனாய், ஜ்ஞாநத்தாலே வ்யாபிக்கக்கூடியவனாய், ஒவ்வொரு ஸரீரத்திலும் வெவ்வேறுபட்டவனாய், இயல்வான ஆநந்த₃த்தையுடையவனாயிருப்பவன் ஜீவாத்மா என்று சொல்லி, அவனும் பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பவன், அந்த அடிமைத்தன்மையும் அவனுக்கே உரித்தாயிருக்கும் என்று நாலாம் வேற்றுமையுருபாலும், உகாரத்தாலும் சொல்லி, அந்த அடிமைத்தன்மைக்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄ அனைவரையும் ரக்ஷிக்கும் ஸர்வேஸ்வரன் என்று சொல்லி, ஆக இவ்வண்ணமாக ஜீவஸ்வரூபத்தைத் தெளிவுபடுத்துகையாலே இந்த ஓங்காரம் ஜீவனைச் சொல்லுகிறது என்றும் கொள்ளலாம்.

அப்படியல்லாமல் நாலாம் வேற்றுமையுருபோடு கூடிய அகாரத்தில் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸர்வஸேஷித்வத்தைச் சொல்லி, அனைவருக்கும் அப்படி ஸேஷியாயிருக்கும்போது, மற்ற ஆத்மாக்கள் அனைவரும் வேறு எவர்க்கும் உரித்தாகாதபடி அடிமைப்பட்டிருக்கும் என்று உகாரத்திலே சொல்லி, அந்த ஸேஷித்வத்திற்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄ யார் என்னும் கேள்வி எழுந்தவளவில் அசித்தை விஸேஷணமாகக் கொண்ட ஜீவஸமூஹமே ப்ரஸம்ப₃ந்தி₄ என்பதை மகாரத்திலே சொல்லி, ஆகவிப்படி ஜீவனைக் காட்டிலும் ஈஸ்வரனுக்குள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டும் ஸேஷித்வத்தைத் தெளிவுபடுத்துகையாலே இந்த ப்ரணவம் ஈஸ்வரனைச் சொல்லுகிறது என்றும் கொள்ளலாம். ஸேஷித்வத்தை முக்யமாகச் சொன்னபோதும்

“க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூ₄தமித₃ம் விஸ்வம் சராசரம்” (மஹாப₄ாரதம்)

(அசைவனவும், அசையாதனவுமாகிய இவ்வுலகனைத்தும் க்ருஷ்ணனுக்கே அடிமைப்பட்டது.) என்ற ஸ்லோகத்தில் க்ருஷ்ணனுக்கு என்று நாலாவது வேற்றுமையாக முடிந்திருப்பது போலே, அகாரவாச்யனுக்கு என்று ப்ரணவத்தில் நாலாவது வேற்றுமையுடனிருப்பதிலும் குறையில்லை.

ஜீவனுடைய ஸேஷித்வத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதில் இந்த ப்ரணவத்துக்குத் தாத்தர்யமானபோது அகாரம், அந்த ஸேஷித்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யைச் சொல்லுகிறது. மகாரம் அந்த ஸேஷித்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமான (இருப்பிடமான) ஜீவனைச் சொல்லுகிறது. உகாரம் அந்த

ஸேஷத்வமானது அநந்யார்ஹமானது என்பதைக் காட்டுகிறது. ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸேஷித்வத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதாகக் கொள்ளும் போது மகாரம் அதற்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யைச் சொல்லுவதாய், அகாரம் அதற்கிருப்பிடமான ஆஸ்ரயத்தைச் சொல்லுவதாய், உகாரம் அந்த ஸேஷித்வம் அவனுக்கே உரியது என்று சொல்லுவதாகிறது.

தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஸ்வர: (தை.நா.10)

(ஓங்காரம் தன் காரணமான அகாரத்தில் ஓடுங்கியபோது, அதற்குப் பொருளாயிருப்பவன் ஸர்வேஸ்வரன்) என்கிறபடியே ப்ரணவமானது தனது மூலமான அகாரமாக ஓடுங்கிய போது ஈஸ்வரனைச் சொல்லுவதாய், அகாரவாச்யனுக்கே அடிமையானவன் மகாரவாச்யன் என்னும் அர்த்த₂த்தைச் சொல்லும்போது ஜீவனைச் சொல்லுகிறது என்றும் கொள்ளலாம்.

ஆக, ப்ரணவத்திலே தாத்தப்ரயார்த்த₂மாகவும், சொற்களைக் கொண்டும் பொருள்கொள்ளும்போது ஜீவஸ்வரூபத்தையும், அசேதநஸ்வரூபத்தையும், ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தையும், இருவருக்குமுள்ள ஸ்வாமி - அடிமை என்னும் தொடர்பையும், ப்ராப்யமாகிற கைங்கர்யத்தையும், ப்ராபகமான உபாயத்தையும், ஜீவன் பரமனை அடைவதற்கு விரோதி₄களையும் ஆகிய அனைத்தையுமே சொல்லுகையாலே எல்லா ஸாஸ்த்ரார்த்த₂ங்களையும் சுருக்கமாகச் சொல்லும் 'நமோ நாராயணய' என்னும் திருவஷ்டாக்ஷரப் பகுதிக்கு இந்த ப்ரணவம் சுருக்கமாகிறது என்று தேறுகிறது.

நமஸ்ஸப்₃த₃ார்த்த₂ விவரணம்

திருவஷ்டாக்ஷரத்தில் முதற்பத₃மான ப்ரணவத்தில் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுக்கே அடியவனான இந்த ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க உபாயம் யாது என்பதைச் சொல்லுகிறது ப்ரணவத்திலுள்ள உகாரத்தின் விவரணமான நமஸ்ஸப்₃த₃ம். அகாரஉகாரமகாரங்கள் மூன்றும் சேர்ந்த ப்ரணவத்தில், முதலில் முதற்பத₃மான அகாரத்தை விவரணம் பண்ணாமல் இரண்டாவது பத₃மான உகாரத்தை விவரணம் பண்ணுவதற்குக் காரணமென்னவெனில்; ஸப்₃த₃த்தினால் விளையும் க்ரமத்தைக் காட்டில் அர்த்த₂த்தினால் விளையும் க்ரமமே வலிமை மிக்கது என்கிற பூர்வமீமாம்ஸகர்களின் ந்யாயத்தாலே, முதற்பத₃மான ப்ரணவத்தில் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தில் அந்யர்கள் என்ற பத₃த்தில் சொல்லப்பட்டவர்களில் ஒருவனான தனக்கும் இவன் ஸேஷனல்லன் என்று அடுத்தபடி சொல்ல வேண்டியது அவஸ்யமாகையாலும், ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க புருஷார்த்த₂த்தைப் பற்றி 'நாராயணய' என்னும் மூன்றாவது பத₃த்தால் அறிவதற்கு, ஸ்வரூபத்தின் ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாந்ரம்- மார்ச் 2010

உண்மையான அறிவாகிற ப₄க₃வதஸேஷத்வத் தைப் பற்றிய அறிவும் பிறக்க வேண்டுகையாலும், மூன்றாவது பத₃த்தில் புருஷார்த்த₂மாகிற கைங்கர்யம் யாருக்குச் செய்யவேண்டும் என்பதைச் சொல்லும்போது ஒருகல்லில் இரண்டு மாங்காய் என்னும் ரீதியில் முதற்பத₃மான அகாரத்தை விவரணம் செய்யவேண்டியது தக்கதாகையாலும், “அஹமபி ந மம, ப₄க₃வத ஏவாஹமஸ்மி’ (பாஞ்சராத்தரம்) (நானும் எனக்குரியேனல்லேன், நான் எம்பெருமானுக்கேயுரியவன்) என்று ப்ரணவத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜீவஸ்வரூபத்தில் உள்ள மமகாரத்தையும், “யா: காஸ்சந க்ருதயோ மம ப₄வந்தி தாஸு மம மமதா நாஸ்தி, ப₄க₃வத ஏவ தா:” (பாஞ்சராத்தரம்) (என்னுடைய செயல்கள் யாவை சில உண்டோ, அவற்றில் எனக்கு ‘நான் செய்தேன்’ என்னும் மமகாரம் இல்லை. எம்பெருமான் செய்வித்ததே அவை) என்று மூன்றாவது பத₃மான நாராயணய என்னும் பத₃த்தில் சொல்லப்படும் புருஷார்த்த₂மான கைங்கர்யத்தில்வரும் மமகாரத்தையும் காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே (மத்யமணிந்யாயத்தாலே) கழிப்பதாக இருக்கும் இந்த நம: பத₃ம் நடுவிலிருப்பதே தக்கதாகையாலும், முதற்பத₃மான ப்ரணவத்துக்கு அடுத்தபடியாக உகாரத்தின் விவரணமான நமஸ்சப்த₃ம் இருப்பதே தக்கது.

இந்த நமஸ்சப்த₃ம் “ந” என்றும் “ம:” என்றும் இரண்டு பத₃ங்கள் அடங்கியது. இதில் மகாரம் ‘மந-ஜ்ஞானே’ என்கிற த₄துவிலே உண்டானதாய், அதுவும் ஆரூவது வேற்றுமையுருபை உள்ளடக்கியதாய், ‘நான் எனக்கு உரியவன்’ என்கிறது. நகாரம் அதைத்தள்ளி ‘நான் எனக்கு உரியவனல்லன்’ என்கிறது. அத்துடன் “யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே’ (திருவாய் 2-9-) என்கிறபடியே தன்னுடைய மமகாரத்தைப் போக்கி, மமகாரத்துக்கு அடிப்படையான அஹங்காரத்தையும் போக்குகிறது. இந்த நமஸ்சப்த₃ம்.

“த்₃வயக்ஷரஸ்து ப₄வேந் ம்ருத்யுஸ் தர்யக்ஷரம் ப்₃ரஹ்மண: பத₃ம்|

மமேதி த்₃வயக்ஷரோ ம்ருத்யுர் நமமேதி ச ஸாஸ்வதம்|| ()

(‘மம’ என்னும் இரண்டக்ஷரம் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம். ‘நமம’ என்னும் மூன்றக்ஷரம் நித்யமான மோக்ஷத்தை அளிக்கிறது.) என்கிறபடியே அஹங்கார மமகாரங்களே இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அழிப்பவை. அவ்விரண்டும் நீங்கப்பெறுவதே ஆத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவனமாகும் (வாழ்வாம்). ஆக கைவிலங்கு போலே இந்த ஆத்மாவுக்கு அமைந்திருக்கும் அஹங்கார மமகாரங்களுடைய நீங்குதலை இந்த நமஸ்சப்த₃ம் சொல்லுவதாகத் தேறுகிறது.

ப்ரணவத்தில் அகாரத்தின்மேலேறிக் கழிந்த நாலாம் வேற்றுமை

உருபில் சொல்லப்படும் பாரதந்தர்யத்தாலே ஏற்கனவே ஸ்வாதந்தர்யம் கழிந்திருக்கிறது. இந்த நமஸ்சப்துத்தில் கழிக்கப்படும் அஹங்காரமமகாரங்களாவன எவை எனில்; அங்கு எம்பெருமானுக்குப் பாரதந்த்ரனாயிருக்கைக்கு விரோதி₄யான 'நான் ஸ்வதந்த்ரன்' என்னும் எண்ணத்தைக் கழித்தது. இங்கு எம்பெருமானாலேயே ரக்ஷிக்கப்படுபவன் இந்த ஜீவாத்மா என்னும் எண்ணத்திற்கு விரோதி₄யான 'நான் என்னை ரக்ஷித்துக் கொள்பவன்' என்னும் எண்ணத்தைக் கழிக்கிறது. தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளத் தொடங்குகையன்றே 'எம்பெருமானே ரக்ஷகன்' என்னும் எண்ணத்திற்குத் தடையாகும். அதாவது தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்காக கர்மயோக₃ம் முதலான ஸாத₄நங்களை அநுஷ்டி₂க்கத் தொடங்குவதேயாகும். அது எம்பெருமானே ரக்ஷகன் என்னும் எண்ணத்திற்குத் தடையாயிருப்பதன்மூலம் ஸ்வரூபத்தை அழிப்பதன்றே. கணவனுக்கு அடிமைப்பட்ட ஸரீரத்தை, நெல்குத்துவது முதலான வேலைகளைச் செய்து ஒரு பதிவ்ரதை தன்னைத்தான் காத்துக்கொள்வது கணவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அழிப்பதாய், மனைவியான தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் அழிப்பதாயன்றேயிருப்பது. கணவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது ஸரீரமாகிற விஸேஷணத்தை முக்யமாகக் கொண்ட மனைவியின் ஸ்வரூபமேயாகும். அப்படியல்லாமல் மனைவியினுடைய ஸ்வரூபமும் கணவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்குமென்று கொண்டால், சொல்லப்படும் ப₄க₃வத₃நந்யார்ஹஸேஷத்வத்திற்கு (எல்லாஜீவஸ்வரூபமும் எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே அடிமைப்பட்டது என்னும் தன்மைக்கு) இடமில்லாமல் போய்விடும். ஆகையாலே மனைவியானவள், தன் ஆத்மாவை ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்காகப் பாதிவ்ரத்ய த₄ர்மத்தை அநுஷ்டி₂ப்பதன் மூலம் கணவனுக்கே உரியவளாயிருக்குமிருப்புக்கு குறையேதும் வராது. ஆகையாலே ஒன்பது வாசல்களையுடைய லங்கையிலே சிறைப்பட்டிருந்த பிராட்டி-

ஸரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரப₃லார்த்த₃ந:।

மாம் நயேத்₃ யதி₃ காகுத்ஸ்த₂: தத் தஸ்ய ஸத்₃ருஸம் ப₄வேத்₁ (ரா.ஸு. 39-40) (அம்புகளாலே இலங்கையைக் கலங்கவடித்து, பிறருடைய வலிமையை அழிக்கும் ராமபிரான் என்னை மீட்டுச் செல்வாராயின் அதுவே அவருடைய ஸ்வரூபத்துக்கும் (என்னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கும்) தக்கதாகும்.) என்று எம்பெருமானே தன்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று அவரிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்திருந்ததுபோலே இருக்கவேண்டியதே இந்த ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபமாகும். ஆகையால் தன்னைத் தான் காத்துக்கொள்ளத் தொடங்கினால் பூர்ஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்- மார்ச் 2010

தன் ஸ்வரூபம் அழியும் என்று சொல்லும்படி ஸர்வேஸ்வரனுக்கு மிகவும் பரதந்த்ரமாயிருப்பது இந்த ஆத்மவஸ்து என்று நமஸ்ஸப்₃த₃த்தாலே சொல்லப் பட்டது. தன்னைக் காப்பதற்கு வல்லமையுள்ளவனான கணவனிருக்கும் போது பதிவ்ரதையானவள்தான் காத்துக்கொள்ளாமல் இருந்தால் கணவனே அவளைக் காப்பவனாயிருப்பது போலே, இந்த ஜீவத்மாவும் தன்னைத் தான் காத்துக் கொள்ளமுடியாதபடி மிகவும் பரதந்த்ரனாயிருந்தால், இவனை ஈஸ்வரனே ரக்ஷிப்பானன்றோ. ஆகையாலே, எம்பெருமானே உபாயம் என்னுமர்த்த₂மும் இந்த நமஸ்ஸப்₃த₃த்தாலே தாத்தர்யார்த்த₂மாகச் சொல்லப் பட்டது.

எம்பெருமானே ரக்ஷகனென்னும்படி ஜீவன் ஈஸ்வரனுக்கு மிகவும் பரதந்த்ரனானால், அந்த ஈஸ்வரன் தன்னிஷ்டப்படி இவனை கையாளமுடிந்தால் தான் அந்தப் பாரதந்த்ர்யம் நிறைவடைந்ததாகும். அந்த ஈஸ்வரனுக்கு மிகவும் இஷ்டராய் (விரும்பப்படுமவராய்) இருப்பவர்கள் 'உத₃ாராஸ்ஸர்வஏவைதே ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்' (கீ₃தை 7-18) (ஐஸ்வர்யார்த்தீ, கைவல்யார்த்தீ, என்னை விரும்பும்வன் ஆகியவர்கள் அனைவரையுமே (என்னிடமிருந்து அந்தப் பலன்களைப் பெறுகிறார்களாகையாலே) உத₃ாரர்களே (வண்மைமிக்கவர்களே). அவர்களுள் என்னையே விரும்பும் ஜ்ஞாநியானவன் எனக்கு த₄ாரகன் என்பது என்னுடைய முடிவு.) என்று சொல்லப்படும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயன்றோ. "அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்தவிமலன்" (அமலன்-1) என்கிறபடியே தான் விரும்பும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இவர்களை அடிமைப்படுத்தினால், அதற்கு இசைந்திருந்தாலன்றோ ஜீவனுக்கு எம்பெருமானுக்கே உரிமையாயிருக்கையின் நிறைவு பிறந்ததாகச் சொல்லமுடியும். ஆகையாலே 'நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நானுற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை' (பெரிய.திரு. 8-10-3) என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தது போலே, இந்த நம: பத₃த்திலே ப₄க₃வத்பாரதந்த்ர்யத்தின் எல்லைநிலமான ப₄க₃வதஸேஷத்வமும் அநுஸந்தி₄க்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ப₄கவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது, அவன் அடியார்களுக்கும் அடிமைப்பட்டிருந்தால் தான் நிறைவடையும் எனில், இந்த ப₄க₃வதஸேஷத்வம், ப்ரணவத்தில் (உகாரத்தால்) சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தோடு முரண்படாதோ எனில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனப்படுபவர்கள் 'ஜங்க₃முஸ்ரீவிமாநாநி' (பாஞ்சராத்தர்ம்) என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய நடமாடும் கோயில்களாகையாலே அவனுடைய தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தைப் போலே ஸரீரமாயிருப்பவர்களாகத் தேறுகையாலே, கணவனுடைய ஸரீரத்தை அணைக்கும் மனைவிக்குப் பதிவ்ரதைத் தன்மை குலையாததுபோலே, இந்த ஜீவனுடைய அநந்யார்ஹஸேஷத்வமும் குலையாது.

சிறப்புடையதாகவுமூதப்பட்ட, வேணு—வேணுவாத்யத்தையுடைய, முகே₂ந்து₃ பி₃ம்பி₃ம்—சந்த்ரமண்டலம்போன்ற திருமுகத்தை, (என்கண்ணானது பார்க்கக்கடவது.)

தாத்தப்ர்யம்: நான் நெடுநாள் மூத்துப்பின்பு மரணமடையுங்காலத்தில், மூப்பினாலும் மரணவேதனையினாலும் நயேந்த்ரியங்களழிந்து கண்களிருள்முடி எதிர்நின்ற பொருளொன்றும் தெரியாமல் மறைந்துபோகுங்காலத்தில் உன்னைக் கண்களால் காணப்போகாது; ஆகையால் அக்காலத்தளவும் அழகுக்கெல்லாம் கீரிடாஸ்தாநமாயுள்ளதாய், வேணுகாநம்முழங்காநின்ற உன்முகமானது என் நெஞ்சில் நிரந்தரமாகத் தோற்றும்படியருளவேணுமென்கிறார்.

மநுஷ்யனுக்கு ஆயுஸ்ஸு நூறு, இதில் பத்துப்பத்து வருஷம் ஓரோரவஸ்தையாயிருக்கும். ஆகையால் கடைசியான அவஸ்தை பத்தாவதாயிருக்கும். (38)

39. आलोललोचन वोलोकन केलिधारा नीराजिताग्रसरणे: करुणाम्बुराशे: ।

आर्द्राणि वेणुनिनदैः प्रतिनादपूरैः आकर्णयामि मणिनूपुर शिञ्जितानि ॥

ஆலோலலோசந விலோகந கேளித₄ரா

நீராஜிதாக்₃ரஸரணே: கருணம்பு₃ராஸே:

ஆர்த்₃ராணி வேணுநிநதை₃: ப்ரதிநாத₃பூரை:

ஆகர்ணயாமி மணிநூபுர ஸிஞ்ஜிதாநி॥

பதவுரை: (ஆலோலலோசந விலோகந கேளித₄ரா நீராஜிதாக்₃ரஸரணே:) ஆலோல — நாலுபக்கங்களிலும் சலியாநின்ற, லோசந— திருக்கண்களுடைய, விலோகந— பார்வையினுடைய, கேலி—ஸவிலாஸமான, த₄ரா— வரிசைகளினால், நீராஜித— ஆலத்தி வழிக்கப்பட்ட, அக்₃ரஸரணே:— முன்னிட்டவழியையுடையவனாய், கருணம்பு₃ராஸே:— க்ருபாகுணத்துக்கு ஸமுத்ரம் போன்றவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (ப்ரதிநாத₃பூரை:) ப்ரதிநாத₃—ப்ரதித்வநியினுடைய, பூரை:—வெள்ளத்தையுடைய, வேணுநிநதை₃:— வேணுகாநத்தின் த்வநியினால், ஆர்த்₃ராணி— ஸரஸமாயிருக்கிற, (மணிநூபுர ஸிஞ்ஜிதாநி) மணி—ரத்நங்களிழைத்த, நூபுர— தண்டைச்சிலம்பினுடைய, ஸிஞ்ஜிதாநி— ஸப்தங்களை, ஆகர்ணயாமி— கேட்கிறேன் (கேட்கக்கடவேகை). (39)

தாத்தப்ர்யம்: இதில், அவன் வீதியில்வரும்போதையிருப்பைப் பேசுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கண்பார்வைகள் ஸ்வாபாவிசுமாவே சஞ்சலமாயிருக்கும். அதுக்குமேலே திருவீதியிலே எழுந்தருளும்போது நகரத்திலுள்ள திருக்கோலங்களையும், ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்— மார்ச் 2010

கரையழிந்து புரண்டுவாராநின்ற கருணைக்கடல் போன்ற தன்னை அத்யாதரத்துடனே பார்க்கவந்து நெருங்கிக்கிடக்கிற ஜநங்களையும் சற்றும் திரும்பித் திரும்பிப் பாராநின்றான். அப்பார்வைகள் இவன்முன்னே வழியெங்கும் ஆலத்தி வழித்தாற்போல் நாநாவர்ணமாய்ச் சுற்றிச்சுழன்று விளங்காநின்றது; அவன் வரும்போது குழலூதிவாராநின்றான்; அவ்வொலியானது கற்கட்டடங்களான மாளிகைகளிலுறைய, அப்பொழுது ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரமாக ப்ரதித்வநி கிளம்பிப்புரமெங்கும் பேரொலியெழாநின்றது. அவனுலாவி வரும்போது பாதங்களிலணிந்த தண்டைச் சிலம்பானது அக்குழலோசைக்குத் தாளம் கொட்டுவதுபோல் பேசாநின்றது, அதைக் கேட்டு நான் மிகவும் ஆநந்தியாநின்றேன் என்கிறார். (39)

40. हे देव हे दयित हे जगदेकबन्धो हे कृष्ण, हे चपल हे करणैकसिन्धो ।

हे नाथ हे रमण हे नयनाभिराम हा हा कदा नु भवितासि पदं दृशोर्मे ॥

ஹே தே₃வ, ஹே த₃யித, ஹே ஜக₃தேகப₃ந்தே₄ா,

ஹே க்ருஷ்ண, ஹே சபல, ஹே கருணைகஸிந்தே₄ா

ஹே நா₂த, ஹே ரமண ஹே நயநாபி₄ராம,

ஹா ஹா கத₃ா நு ப₄விதாஸி பத₃ம் த்₃ருஸோர் மோ

பதவுரை: ஹே தே₃வ— எல்லார்க்கும் மேலாக விளங்குமவனே!, ஹே த₃யித— அனைவர்க்கும் இஷ்டமானவனே!, ஹே ஜக₃தே₃கப₃ந்தே₄ா— ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் நிருபாதிக பந்துவானவனே!, ஹே சபல— ஆப்ரித வ்யாமோஹமுள்ளவனே!, ஹே கருணைகஸிந்தே₄ா—தயைக்குநிலையிடமானவனே!, ஹே நா₂த—ஓ ரக்ஷகனே!, ஹே ரமண—ஸகலரையும் ஆநந்திப்பிக்குமவனே!, ஹே நயநாபி₄ராம— பார்ப்பவர் கண்ணுக்கு இனியனானவனே!, ஹே க்ருஷ்ண— இப்படிப்பட்ட ஓ கண்ணபிரானே!, மே— என்னுடைய, த்₃ருஸோ: — கண்களுக்கு, பத₃ம்— விஷயமாக, கத₃ா நு— எப்பொழுது, ப₄விதாஸி—ஆகப்போகிறாய், ஹா ஹா — கஷ்டம்! கஷ்டம்!

தாத்பர்யம்: இப்படி தம் செவிப்பட நடந்த கண்ணன் வடிவழகைக் கண்களால் காணவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்.

ஓ கண்ணனே! ஆதியில் உன் வடிவழகையெல்லாம் எனக்குத்தோற்றுவித்து உன் விஷயத்தில் ப்ரீதியைவிளைத்தாய், ஸகலப்ராணிகளுக்கும் எல்லா உறவுமுறையும் உன்னை அல்லது வேறொவரில்லை. என்னையொத்தவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ கருணைகூர்ந்து க்ருஷ்ணாவதாரம் செய்து பக்தஜநங்களிடத்தில் பெரிய வ்யாமோஹமடைந்து நின்றாய்; எனக்கு இஹலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் கூட உன்னையொழிய வேறொருபாயோபேயங்களில்லை; இப்படி உன்னை யறிந்துவைத்தும்

காணப்பெருத என் கண்முன்னே எப்பொழுது தோற்ற நினைத்திருக்கிறாயோ வென்கிறார்.

41. अमून्यधन्यानि दिनान्तराणि, हरे त्वदालोकन मन्तरेण ।

अनाथबन्धो करुणैकसिन्धो, हा हन्त हा हन्त कथं नयामि ॥

அமுந்யத₄ந்யாநி தி₃நாந்தராணி ஹரே த்வத₃லோகந மந்தரேண|

அநாத₂ப₃ந்தே₄ கருணைகலிந்தே₄ ஹா ஹந்த, ஹா ஹந்த கத₂ம் நயாமி||

பதவுரை: அநாத₂ப₃ந்தே₄— மற்ருரு தேவதையை நாதனாக நம்பாதவர்களுக்கு, ப₃ந்தே₄ — சுற்றமானவனே! கருணைகலிந்தே₄ — க்ருபைக்கு முதன்மையான இருப்பிடமானவனே! ஹரே— அடியார் துன்பத்தைப் போக்குமவனான க்ருஷ்ணனே! (த்வத₃லோகந மந்தரேண) த்வத் — உன்னுடைய, ஆலோகநம் அந்தரேண —ஸேவையின்றிக்கே, அத₄ந்யாநி— அமங்களங்களாயிருக்கிற, அமுநி— இந்த, தி₃நாந்தராணி—இடையிலுள்ள திநங்களை, கத₂ம் — எப்படி, நயாமி— அடைவிப்பிக்கப்போகிறேன், ஹா ஹந்த ஹா ஹந்த — கஷ்டம்! கஷ்டம்!

தாத்தபர்யம்: இதில் அவனைக் காணப்பெருத திநங்களெல்லாம் துர்த்திநங்களாகக் கழியும் என்கிறார்.

உன்னையே நாதனாகப்பற்றின என்னை முகங்காட்டித்தேற்றி ரக்ஷிக்கவல்ல சுற்றமன்றோ நீ, எனக்கு உன்னைக்கிட்கைக்கு இடையூருகச் சில பாபங்களுண்டாயினும் அவையெல்லாம் உன் நாமத்தைச் சொல்லும்போதே கழிந்துபோகாநின்றன; நீ தயைக்கெல்லாம் நிலையிடமாகையாலே உனக்கு என்னிடத்தில் தயையில்லை என்னவுமொண்ணாது; ஆகையாலே நீ எனக்கு எப்போதாகிலும் தோற்றுவாயென்று திடமாக நம்பியிருந்தபோதிலும், உன்னை இப்பொழுது காணப்பெருமையாலே பாபிஷ்டங்களான இந்த திநங்கள் வீணுக்கழியாநின்றன, இந்த திநங்களில் நான் பொருத்தமற்று மிகவும் வருந்தாநின்றேன்; இந்நாள்கள் கழியும்விதமேதோ தெரியவில்லை. கஷ்டம்! கஷ்டம்! என்கிறார்.

42. किमिह शृणुमः कस्य ब्रूमः कथं कृतमाशया कथयत कथामन्यां मन्यामहे हृदयेशयम् ।

मधुरमधुरस्मेराकारे मनोनयनोत्सवे कृपण कृपणाकृष्णे तृष्णा चिरं बत लम्बते ॥

கிமிஹ ஸ்ருணாம: கஸ்ய ப்₃ரூம: கத₂ம் க்ருதமாஸயா

கத₂யத கத₂மந்யாம் மந்யாமஹே ஹ்ருத₃யேஸயம்|

மது₄ர மது₄ரஸ்மேராகாரே மநோநயநோத்ஸவே

க்ருபண க்ருபணக்ருஷ்ணே த்ருஷ்ண சிரம் ப₃த லம்ப₃தே||

பதவுரை: (மது₄ர மது₄ரஸ்மேராகாரே) மது₄ர மது₄ர—மிகவுமினிமையாய், ஸ்மேர—ப்ரஸந்நமான, ஆகாரே—அவயவங்களையுடையவனாய், (மநோநயநோத்ஸவே) மந:—மநஸ்ஸுக்கும், நயந—கண்களுக்கும், உத்ஸவே — ஸந்தோஷத்தையுண்டு பண்ணுகிறவனான, க்ருஷ்ணே—க்ருஷ்ணனிடத்தில், க்ருபணக்ருபண—அத்யந்தம் சபலமான, த்ருஷ்ண—ஆசையானது, சிரம்—அநேகநாளாக, லம்ப₃தே—பிடித்திருக்கிறது, பத₃—கஷ்டம்! ஹ்ருத₃யேஸய:(அவன் என்)நெஞ்சிலேயே நித்யவாஸம் செய்கிறான், அஹோ — ஆஸ்சர்யம்! ஆஸயா—ஆசையினால்,கத₂ம் க்ருதம் — (என்ன செய்யப்பட்டது!) இஹ—இந்த விஷயத்தில், கிம் ஸ்ருணும:—என்னத்தைக் கேட்போம்? கஸ்ய—எவனுக்கு, ப்ரும:—(எதைச்)சொல்லுவோம்? த₄ந்யாம்—ஸுககரமான, அந்யாம்—வேருன, கத₂ாம்—கதையை, கத₂யத—சொல்லுங்கோள்.

தாத்பர்யம்: இப்படி இவர் துடிக்கக்கண்ட பந்துக்களும், மற்றுமுள்ளாரும் வந்து, “இவன் விஷயத்தில் ஆதியில் ஆசையைப்பெருக்குவானேன், இப்பொழுது இப்படி துடிப்பானேன், இப்பொழுதாகிலும் இவனிடத்தில் நின்று ஆசையைவாங்கி மற்றொரிடத்தில் பண்ணப்பாரும்? என்று சொல்ல, அவர்களை வெறுக்கிறார் இதில்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்த கண்ணுக்கு, மதுரமான மற்ற ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும் வேப்பங்காயாய்க்கைத்து உமிழவேண்டும்படி அதிமதுரமாய் பூவலர்ந்தாப்போல் சிரித்திருக்கிற ஆகாரத்தையுடையவனாய், கண்ணுக்கும் மநஸ்ஸுக்கும், பெருந்திருநாளாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனிடத்தில் என்னுடையபேராசையானது, அவன் தன்னைக்காணவொட்டாமல் என்னை வெளியில் தள்ளிக் கதவையடைத்த போதிலும், “அவன் இஷ்டமுள்ள போது தோற்றுகிறான், அதுவரையில் அவன் வாசற்கடையிலிருப்பேயமையும்” என்று வெகுகாலமாக அவனையேபற்றியிரா நின்றது; அவனும் என்னெஞ்சில் மற்றொருவர்க்கு இடமில்லாதபடியாகப் படுக்கையைவிரித்து ஸுகமாகப் படுத்திருக்கிறான்; இப்படியிருக்க, உங்களுடைய பேச்சை நான் என்னவென்று கேட்பேன்; அவனுடைய ஸ்வபாவமறியாத உங்களுக்கு நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன்; என்னுடைய பேராசையானது உங்களுக்கிப்படிப்பட்ட கலக்கத்தை விளைத்தது, ஆகையால் அது உங்கள்பிழையன்று; இனி, இப்போது நீங்கள் சொல்லுகிற கதையைவிட்டு, கேட்கக்கேட்கப்பரமலாபமான க்ருஷ்ணன் கதையைச் சொல்லி என்னைத் தெளிவிக்கப்பாரீரென்கிறார். (42)

43. आभ्यां विलोचनाभ्यां अम्बुजदल ललितलोचनं बालम् ।

द्वाभ्यामपि परिरब्धुं दूरे मम हन्त दैवसामग्री ॥

ஆப்₄யாம் விலோசநாப்₄யாம் அம்புஜத₃ல லலிதலோசநம் ப₃ாலம்

த்₃வாப்₄யாமபி பரிர்₃ப்து₄ம் தூ₃ரே மம ஹந்த தை₃வஸாமக்₃ரீ

மேனாணிப்பையுடையவன்; அன்றியே, கதித்தல் - கோபமும், பொறாமையு மென்னவுமாம். (3)

அவ.- நாலாம்பாட்டு. மேன்மைதோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.- (நாந்தகமித்யாதி₃) திருக்குற்றுடையவாள். “சார்ங்கவில்” என்னுமாபோலே, “நாந்தகம்” அலாத₄ாரணமான வாள். (ஏந்திய) பூவேந்தினாப்போலே. (நம்பிசரணித்யாதி₃) ஸௌர்யாதி₃ குணபூர்த்தியை யுடையவனே ரக்ஷிக்க வேணுமென்று ப்ரபத₃நம் செய்த அர்ஜுந பக்ஷபாதி யாய். (தரணியித்யாதி₃) பூ₄மியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாம், து₃ர்யோத₄ந பக்ஷபாதிகளாய் நின்றவர்கள் உளைந்திடும்படியாக. (விசயனித்யாதி₃) அந்தவர்ஜுநனுடைய வழகியதாய் திண்ணியதான தேரை ஓட்டம்

(ஆயர்களித்யாதி₃) கே₃பார்களுக்கெல்லாம் தலைவனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். (3)

(4) நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று

தாழ்ந்த தனஞ்செயற்காகித் தரணியில்

வேந்தர்களுட்க விசயன் மணித் திண்டேர்

ஊர்ந்தவனென்னைப் புறம்புல்குவான் உம்பர்கோனென்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா.-நாலாம்பாட்டு. (நாந்தகமித்யாதி₃) நாந்தகமென்னும் பேரையுடைத்தான திருக்குற்றுடைவாளை, ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் விளம்ப₃ாஸஹதையாலே, ஸர்வகாலமும் பூவேந்தினாப்போலே திருக்கையிலே த₄ரித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்கீடான குணங்களால் பூர்ணனாயிருக்கிற நீ ரக்ஷகனாகவேணுமென்று. (தாழ்ந்தவித்யாதி₃) ப்ரபத₃நம்செய்த அர்ஜுந பக்ஷபாதியாய். (தரணியிலித்யாதி₃) பூ₄மியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுநனளவில் பக்ஷபாதத்தையும், தேரை நடத்துகிற ஸாமர்த்₂யத்தையுங்கண்டு “நாம் இனிஜீவிக்கையென்பதொன்றுண்டோ?” என்று நெஞ்சுருக்கும்படியாக. (விசயனித்யாதி₃) அர்ஜுநனுடைய அழகிய தாய்த் திண்ணியதான தேரை, ஸாரதி₂யாய்நின்று நடத்தினவன், என்னைப்புறம் புல்குவான். (உம்பரித்யாதி₃) இப்படி து₃ர்வர்க்கு₃த்தை நிரஸிக்கையாலே, பூ₄ப₄ாரத்தைப் போக்குகைக்காக அவதரித்தருளவேணுமென்று அபேக்ஷித்த தே₃வர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். (4)

என்றதுக்கும் ஆநுரூப்யஸித்த₄யர்த்த₂மாக (என்னை) என்றது. (3)

அரு.- நாலாம்பாட்டு. (நாந்தகமித்யாதி₃) (திருக்குற்றுடைவாளை) என்றது - திருவரையில் சாத்தினகத்தி. “வேந்தர்கள் உட்க” என்றதுக்கு “தனஞ்செயர்க்காகி” என்றத்தையும் “திண்டேரூர்ந்தவன்” என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அத்தைஹேதுவாக வர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (பூ₄மியிலித்யாதி₃). (உருக்கும்படியாக) ஸிதி₂லமாம்படியாக. (4)
பூர்ஸைஸேத₃யாபாந்ரம்- மார்ச் 2010

கண்டவளவிலே ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸ்தமாக்கினவன். அதுதன்னாலேயிறே உம்பர்கோனனும். (4)

அவ.- அஞ்சாம்பாட்டு. வாமநவேஷம் தோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.- (வெண்கலமித்யாதி₃) திருவரையிலே ஜாத்யுசிதமாக வெண்கலப்பத்திரத்தைச் சாத்தியிறே விளையாடுவது. (கண்பலவித்யாதி₃) திருமுடியிலே பீலிகளைச் சாத்தி. (கருந்தழை) பீலிப்பிச்சம், அன்றிக்கே-பீலிக்கண்ணும், ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார் கண்களுமிறே சாத்துவது. பும்ஸாம் த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹாரி(ரா.அ.3-29)யிறே. (கண்)பீலிக்கண்; அன்றிக்கே, ‘‘கருந்தழைக்கா’’ என்று - சோலையிலே கூட்டவுமாம். அப்போது

(5) **வெண்கலப்பத்திரங்கட்டி விளையாடிக் கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின்கீழ்ப் பண்பலபாடிப் பல்லாண்டிசைப்பப் பண்டு மண்பலகொண்டான்புறம்புல்குவான் வாமனென்னைப்புறம்புல்குவான்.**

வ்யா.- அஞ்சாம்பாட்டு. (வெண்கலமித்யாதி₃) வெண்கலத்தாலே பண்ணின பத்ரத்தை ஜாத்யுசிதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டுவிளையாடி. (கண்பலவித்யாதி₃) பலபீலிக்கண்களையுமிட்டுக்கட்டின பெரியகுடையாகிற சோலைநிழலின்கீழே. (கண்) பீலிக்கண். (பெய்தல்) இடுதலாய், அத்தையிட்டுச் சமைத்தலைச்சொல்லுகிறது. (கருமை) பெருமை. (தழை) குடை. அத்தை, ‘‘கா’’ என்கிறது - பீலியினுடைய தழைவால்வந்தகுளிர்த்தியைப்பற்றி; அன்றிக்கே, ‘‘கண்பலபெய்து’’ என்றுபாட₂மானபோது, ‘‘கருந்தழை-கண்பலபெய்து’’ என்று அந்வயித்து பலபீலிக்கண்களையும் திருமுடியிலே அலங்காரமாகச் சாத்தியென்று பொருளாகக்கடவது. கருந்தழை-பீலிப்பிஞ்சம். கண்ணென்றது- அதினுடையகண். தலையிலே பீலிக்கண்கட்டுகை ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியிறே. (காவின்கீழ்) இப்படிக்கொத்த அலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே விளையாடியென்கை.

(பண்ணித்யாதி₃) ‘‘ஸங்கை₄ஸ்ஸுராணம்’’ என்றும், ‘‘திசைவாழி யெழ’’ (திருவாய் 7-4-1) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தி₃க்குக்கள்தோறும், அநுகூலரானவர்கள் பண்கள் பலவற்றாலும் பாடி மங்க₃ளாஸாஸம் பண்ண இசைப்பவென்றது - சொல்லவென்றபடி, (பண்டித்யாதி₃) மஹாபுலிபக்கலிலே அர்த்த₂யாய்ச்சென்று

அரு.- அஞ்சாம்பாட்டு. (வெண்கலமித்யாதி₃) ‘‘பத்திரம்’’ சொட்டைக் கத்தி. ‘‘பல-கண்-பெய்தகருந்தழை’’ என்றந்வயித்து அர்த்த₂ம் (பலவித்யாதி₃). (பீலிக்கண்) மயிலிறகுக்கண். ‘‘பெய்த’’ என்று தழைக்கு விசேஷணமாக முந்தினபாட₂ம். பாட₂ாந்தரம் ‘‘பெய்து’’ என்று ல்யப₃ந்தம். (பீலிப்பிஞ்சம்) மயிற்றோகை. திருமுடியிலே கட்டியென்றதுக்கு நியாமகம் (தலையிலேயித்யாதி₃).

பெரியதழைக்காவென்னுதல், கரியதழைக்காவென்னுதல். இப்படியிருக்கிற காவின் கீழே விளையாடி.

(பண்ணித்யாதி₃) பண்கள் பலகாலும் மேலெடுத்த திருவடிகளுக்குத் திருப்பல்லாண்டுபாடிச்சாத்த. “சூட்டினேன்சொன்மாலை” (முதல் திருவ-1) என்னுமாபோலே. “ஸங்கை₄ஸ்ஸுராணம் தி₃விபூ₄தலஸ்த்தை₂” (விஷ்ணுத₄ர்மம் 43-33) “திசைவாழியெழ” (திருவாய் 7-4-1). (பண்டித்யாதி₃) மஹாப₃லி பக்கலிலே வாமநரூபியாய் அபேகூழித்த காலத்திலே பதினாலு லோகங்களையுமளந்து கொண்டவன். த்ரிவிக்கிரமாபத₃ாநம் தோன்றா நிற்கச் சீரேற்றப்பெற்றவக் காலத்திலே பூ₄மிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களையும் திருவடிகளாலே அளந்து கொண்டவன், புறம்புல்குவான். (வாமனன்) அளப்பதற்கு முன்னே, இரக்கைக்கு வாமநனவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். (5)

(6) சத்திரமேந்தித் தனியொருமாணியாய்
உத்தரவேதியில்நின்ற வொருவனைக்
கத்திரிவர்காணக் காணிமுற்றுங்கொண்ட
பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரளந்தானென் புறம்புல்குவான்.

வ்யா.- ஆரூம்பாட்டு. (சத்திரமித்யாதி₃). ச₂த்ரத்தையும் கையிலேத₄ரித்துக் கொண்டு, அஸஹாயமாய், க்ருஷ்ணஜிநமும் யஜ்ஞோபவீதமும் மெளஞ்ஜியுமான விநீதவேஷத்தாலும், வடிவழகாலும் அத்₃விதீயமான வாமநனய்க்கொண்டு யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று. (உத்தரவித்யாதி₃) அத்₃விதீயமான ஓளத₃ார்யகு₃ணத்தை யுடையமாய், உத்தரவேதி₃யிலே நின்ற மஹாப₃லியை. (கத்திரிவரித்யாதி₃)

“மண்பல” என்றதுக்கு “மண்” என்று - பலலோகங்களென்று, இவற்றைக்கொண்டா னென்றர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (பூ₄மியித்யாதி₃). (5)

அரு. ஆரூம்பாட்டு. (சத்திரமித்யாதி₃) ச₂த்ரத்தையும் என்ற சகாரம் க்ருஷ்ணஜிநாதிகளையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. “தனி” என்றும், “ஒரு” என்றும் அர்த்த₂த:புநருக்தமாகையாலே “அஸஹாயமாக” என்றும், அஸத்₃ருஸமாக” என்றும் விவகூழித்தருளிச்செய்கிறார் (அஸஹாயேத்யாதி₃). மாணிபத₃த்தையும் “பத்திராகாரன்” என்ற பத₃த்தையும் கடாசூழித்து, அஸத்₃ருஸதையை உபபாதி₃க்கிறார் (க்ருஷ்ணஜிநமித்யாதி₃). மேலே “உத்தரவேதியில்” என்றிருக்கையாலே ப₂லிதார்த்த₂ம் (யஜ்ஞவாடத்திலேசென்று) என்றது. “உத்தரவேதியில் நின்றஒருவனை” என்று யத₂ாஸ்ருதமாக அர்த்த₂ம் சொல்லுமளவில், யஜ்ஞகால ப்ரயுத்தமென்றுதோன்றுகையாலே லோபாதி₄கமாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, “நிருபாதி₄கம் ஓளத₃ார்யகு₃ணம்” என்று தோன்றுகைக்காக “ஒருவனாய் உத்தரவேதியில் நின்றவனை” என்றநவயித்தர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (அத்₃விதீயமானவித்யாதி₃). பூ₄மிஎன்னுதே “காணி” என்றத்தாலர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (தனக்கு ஸ்வம்மான) என்று. தன்னதானால் அவன் பூ₄ஸைஸேஸத₃யாபாநம்- மார்ச் 2010

செய்தேயும் வாமநவேஷத்திலேயிறே திருவுள்ளமுற்றிருந்தது. (5)

அவ.- ஆறும்பாட்டு. வாமநாவதாரம் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் பாரளந்தானென்று த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பின்நாட்டினபடி.

ஸ்வா.- (சத்திரமித்யாதி₃) மௌஞ்ஜியும், க்ருஷ்ணஜிநமும், திருக்கையிலே பிடித்த சிறுகுடையும், அத்₃விதீயமான வாமந வேஷத்தையும் கொண்டிறே மஹாப₃லியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று புக்கது. அத்₃விதீயமான ஓளத₃ார்யகு₃ணத்தையுடையனாய், உத்தரவேதியிலேநின்ற மஹாப₃லியும், ராஜாக்கள் பலரும்காண தனக்கு ஸ்வம்மான பூ₄மியை அபேக்ஷித்து நின்றானிறே. “கண்டவாற்றால் தனதே யுலகென” (திருவாய் 4-5-10) நின்றவன்.

(பத்திராகாரன்) நன்றான வடிவையுடையவன். புலன்கொள்மாணா (திருவாய் 1-8-6)யிறே நிலம்கொண்டது. திருக்கையிலே உத₃கம்விழுந்த போதே அவன் திருவுள்ளத்தில் கோட்பாடறிந்து அளப்பதற்கு முன்னே இனி “காணிமுற்றும் கொண்டானன்றே” என்று உகக்கிறார். இவ்வுகப்பு வினாநீராக

ராஜாக்களெல்லாரும் காணத் தனக்கு ஸ்வம்மான பூ₄மியையுடைய அவன் தன்னதாகக் கொண்டிருக்கையாலே தான் அர்த்தி₂யாய் உத₃கமேற்றுப் பரிக்₃ரஹித்த.

(பத்திராகாரன்) பத்ரமான ஆகாரத்தை யுடையவன் – விலக்ஷணமானவடிவை யுடையவனென்கை. “புலன் கொள்மாணாய்” (திருவாய். 1-8-6) என்றானிறே. (பாரளந்தானித்யாதி₃) முன்பு இரந்த பூ₄மியைத் திருவடிகளாலே. அளந்து கொண்டவன், என்புறம்புல்குவான். (6)

(7) பொத்தவரலைக் கவிழ்த்ததன்மேலேறித் தித்தித்தபாலும் தடாவினில்வெண்ணெயும்

மெத்தத்திருவயிரூர விழுங்கிய

அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் ஆழியானென்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா.- ஏழாம்பாட்டு. (பொத்தவித்யாதி₃) உறியில் பால்வெண்ணெய் முதலான த்₃ரவ்யங்களைக் களவிலே ஸ்வீகரித்துத்திரியப்புக்கவாரே, “அவற்றை இவனுக்கெட்டாத படி வைக்கக்கடவோம்” என்று உறிமேலே உயரச்சேமித்துவைக்க; அடிப்பேர்த்து உபயோக₃மின்றிக்கே எல்லாரும் உபேக்ஷித்துக்கிடந்ததொரு உரலையுருட்டிக்கொண்டு

கொடுக்கக் கொள்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி₃) (6)

அரு.- ஏழாம்பாட்டு. (பொத்தவித்யாதி₃) “பொத்தவரலைக் கவிழ்த்ததன்மேலேறி” என்கைக்கு ப்ரஸக்தி அருளிச்செய்து கொண்டர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (பாலித்யாதி₃). (அடிப்பேர்த்து) அடியிலே பொத்தலாய், இத்தால்ப₂லிதம் (உபயோக₃மித்யாதி₃). நல்ல உரல் பூ₄ஸைலேஸ₃யாபாத்ரம்- மாச் 2010

விளைந்திறே பாரளந்தது. இந்த்ரன் ராஜ்யம் பெற்றோமென்று போனான்; மஹாபுலி ஓளதார்யம் பெற்றுப்போனான்; இதுக்கு உகப்பார் இவரொருத்தருமிறே. (6)

ஸ்வா.- ஏழாம்பாட்டு. (பொத்தவித்யாதி₃) திருவாய்ப்பாடியெல்லாம் நவநீதசௌர்யக்ஷாப₄மானவாறே, யஸோதை₃ ‘‘சிறு பிள்ளையைக் களவு சொல்லாதே உந்தாம்பண்ட₃ங்களை உறிகளிலேவையுங்கோள், இவனுக் கெட்டாதபடி’’ என்ன; அவர்களும் அப்படியே செய்து, அநுமாந்தாலே ‘‘உரலையிட்டேறவும் கூடும்’’ என்று அவற்றை மறையவைக்க; நிரபி₄மாநமாய் ஏறப்பொருமல் சுற்றும் விரிந்து பொத்தவுரலொன்று இவன் ப₄க்யத்தாலே தேடிக்கொண்டு வாரநிற்கச்செய்தே அது கையிலே தட்ட, அத்தையெடுத்து உறியின்கீழே கவிழவிட்டு அதின்மேலே திருவடிகளை வைத்தேறி, தித்தித்தபாலும் தடாவினில் வெண்ணெயும்.

(மெத்தத் திருவயிரூரவித்யாதி₃) திருவயிறு நிறையவமுதுசெய்து திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமான என்னுடைய ஸ்வாமி. (ஆழியான்) க்ருத்ரிமத்தில் அவக₃ாஹநத்தைச்சொல்லுதல்; திருவாழியையுடையவனென்னுதல்.

போய் உறிக்கீழே கவிழவிட்டு அதின்மேலே ஏறிநின்று, நல்லவுரலானால் நடுவே தேடுவாருண்டாயிருக்குமென்றாய்ததுப் பொத்தவுரலைத்தேடியிட்டுக்கொண்டது. (தித்தித்தவித்யாதி₃) காய்ச்சித்திரட்டித்தடாவிில் வைத்த ரஸ்யமான பாலையும், கடைந்து தடாவிலேசேர்த்துவைத்த வெண்ணெயையும். ‘‘தடாவினில்’’ என்கிறவிது கீழும்மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. ‘‘விழுங்கிய’’ என்கையாலே பாலும் திரட்டுப்பாலென்றே கொள்ளவேணும்.

(மெத்தவித்யாதி₃) இவற்றை அமுதுசெய்கிறவிடத்தில் அபி₄நிவேஸாதிஸயத்தாலே மிகவும் திருவயிறு நிறைய, அமுது செய்த. (அத்தன்) ஸ்வாமியானவன். கீழ்ச் சொன்ன, வருத்தாந்த விஸேஷத்தைப்பற்ற உகந்து சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான். (ஆழியான்) க்ருத்ரிமத்தில் மிகவும் அவக₄ாஹநமு

கிடையாதோ? ‘‘பொத்தவுரல்’’ என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நல்லவித்யாதி₃). இத்தால் தன் திருவடிகளுக்கு அநந்யார்ஹரே யோக்யராக வேணுமென்று ஸ்வாபதே₃ஸம் கண்டுகொள்வது. ‘‘தித்தித்தபாலைக் காய்ச்சித் திரட்டினபால்’’ என்கைக்கு நியாமகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விழுங்கியவித்யாதி₃).

‘‘மெத்த’’ என்றதுக்கு ஹேதுபூர்வகமர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (இவற்றையித்யாதி₃). ‘‘விழுங்கிய அத்தன்’’ என்ற ஸமபி₄வ்யாஹார தாத்பர்யம் (கீழித்யாதி₃). (வந்தென்னை) இத்யாதி₃க்குக் கீழே (ஸ்வாமியானவன்) என்றத்தோடந்வயம். (என்னைப்புறம்புல்குவான்)

பொத்தவென்று - கிட்டுதல்; பொருந்துதலென்னுமாம். இத்தால் ஸுஷியுடையருமாய், இதராபி₄ மாநமற்றவர்களுக்கு அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக திருவடிகள் சேருமென்று காட்டுகிறது. பொத்தவுரலால் இதராபி₄ மாநம் சிறிது கிடந்தாலும், ஸ்வாபி₄ மாநமற்றவர்கள் அவனுக்கு பே₄க்யபூ₄ தரானவரென்கிறது.

(தித்தித்தபாலும்) காய்ச்சி உறியேற்றி உறைதல்வாய்ப்பாலும் அவனுக்கு பே₄க்யமாயிருக்குமிறே. இத்தால் - “ஒருவனை நாம் திருத்தி, ஆந்தராளிகளாக்கி னோம்” என்னுமபி₄ மாநம் கிடந்தாலும், ஸ்வாபி₄ மாந மற்றவர்கள் அவனுக்கு பே₄க்யராவர்களிறே. “நாழிவளோ” (திருவிரு.71) என்றும், “செய்தகூழ்ச்சியையார்க்குரைக்கேன்” (பெரிய திரு.3-7-4). இவ்வபி₄ மாநமிறே அவனுக்கு அங்கீகாரவேறுது. ஸ்வாபி₄ மாந மற்றவளவே யன்றிக்கே, வைகுண்ட₂ ப்ரியத₃ர்ஸிகளாயிருப்பாரை “வெண்ணெய்” என்கிறது. “எல்லாவுலகுமோர் துற்றாற்றா” (திருவாய் 2-8-8) என்கிற திருவயிறு நிறைவதும், திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாவதும் இவ்வதி₄ காரம் கண்டாலிறே. சதுர்த்தி₂யில் ஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தமான பாரதந்தர்யம் தோன்றாநிற்கச் செய்தேயும், அந்நயஸேஷபூ₄ தரையிறே ஸேஷமென்கிறது. ஸேஷபூ₄ தரைய் முமுக்ஷுவானவனையிறே “வெண்ணெய்” என்னலாவது. “தித்தித்தபால்”

டையவனென்னுதல்; கையிலே திருவாழியையுடையவனென்னுதல். திருவாழியையுடையவன் என்றபோது, ஸர்வாதி₄ களுவன் கிடர் க்ஷா₃ரரைப்போலே இப்படி செய்தவனென்று கருத்து. என்னைப் புறம்புல்குவான். (7)

(8) மூத்தவைகாண முதுமணற்குன்றேறிக்

கூத்துவந்தாடிக் குழலாலிசைபாடி

வாய்த்தமறையோர் வணங்க விமையவர்

ஏத்தவந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் எம்பிரானென்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா.- எட்டாம்பாட்டு. (மூத்தவைகாண) வயஸ்ஸாலும் ஜாத்யுசிதமானவறிவாலும் மூத்தகோபஜநங்களானவை தன்னுடைய சேஷ்டிதரஸத்தைக் காணும்படியாக. அன்றிக்கே, “மூத்த” என்கிறவித்தை “மூத்து” என்று கடைக்குறைத்தலாய்க்

என்ற இரண்டாமர்த்த₂த்துக்கும் (திருவாழியையுடையவன்) என்ற கீழோடந்வயம். ப்ரதீகங்களாகில் அர்த்த₂ மருளிச்செய்யாமை சேராதிறே. (7)

அரு. எட்டாம்பாட்டு. (மூத்தவையித்யாதி₃) “மூத்தவை” என்று முழுச்சொல்லாய், இன்னத்தால் மூத்தவனென்றமையாலே, த்ரிவித₄ வ்ருத்₃த₄ ஜநத்தையும் சொல்லுகிற தென்கிரூர் (வயஸ்ஸாலுமித்யாதி₃). (ஜாத்யுசிதமான அறிவாலும்) என்றது - ஜாத்யுசிதமான

என்கிறது -ஸ்வாபி₄மாநமும், இதராபி₄மாநமுமற்ற ப்ரபந்நரையிறே. “பொத்தவுரல்” என்றது - ப்ரபந்நன் தன்னை. அசித்தென்றிறே இருப்பது. (7)

அவ.- எட்டாம்பாட்டு. மங்க₃ளாஸாஸநபரராயிருப்பாரெல்லாரும் கண்டுகளிக்கும்படி வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.- (மூத்தவித்யாதி₃) ஜாத்யுசிதமானவறிவிலே மூத்தவை. இனையவர்களை க்ருஷ்ணன் முக₂த்திலே விழிக்கவொண்ணாதபடி நிலவறை கற்பிக்கையாலே “அவை” என்று அநாத₃ரிக்கிறது. அவர்களையும் சித்தாபஹாரம் பண்ணும்படியிறே இடமுடைத்தாய்பெரிதான மணல் குன்றிலே ஏறிற்று. “அவை” என்று - திரளாகவுமாம். (கூத்தித்யாதி₃)

கிடக்கிறதாய், “அவை” என்று ஸபை₄யாய், வ்ருத்₃த₄ஜநஸபை₄யென்னவுமாம். (முதுமணலித்யாதி₃) எல்லார்க்கும் தெரியும்படியான உயர்ந்தமணற்குன்றிலேயேறி. முதுமையால் கிளர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. (கூத்தித்யாதி₃) நிலவறையில் கிடக்கிற பெண்களும் விட்டுவந்து காண்கைக்கு உறுப்பாகையாலே ப்ரீதனாய்க்கொண்டு கூத்தாடி. (குழலாலிசைபாடி) திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதுகிற குழல்வழியே இசைகளைப்பாடி. குழலின் த₄வநி வாய்ப்பிறே மூத்தவையறிவது. தான் நினைத்த பெண்களுடைய பெயரைச்சொல்லியழைக்கையும், வெறுத்தவர்களைக் கால்கட்டிப் பொறை கொள்ளுகையும் முதலான ஸப்₃த₃விஸேஷங்கள் இவனோடு பழகிப்போரும் பெண்களுக்கிறே தெரிவது. “குழலாலிசைபாடி - கூத்துவந்தாடி” என்றநவயித்துக் கொள்வது. குழலோசையாலே அபி₄மதரைத்திரட்டி, “அவர்களைக் காணப்பெற்றோமே” என்று உகந்து கொண்டாய்த்துக் கூத்தாடுவது. “மரக்கால்கூத்து” “குடக்கூத்து” என்று விஸேஷியாமையாலே, இவற்றில் ஏதேனுமொரு கூத்தாகக்கடவது.

(வாய்த்தவித்யாதி₃) ஸ்வசேஷ்டிதம் காணவாசைப்பட்டு, தன்னை அடியொத்தித் திரியும் விலக்ஷணரான ருஷிகளானவர்கள் இந்த சேஷ்டிதத்திலே தோற்றுவணங்க, தே₃வர்களானவர்கள் இத்தைக் கண்டு வித்₃த₄ராய்நின்று ஸ்துதிக்க. அன்றிக்கே, “வாய்த்த” என்கிற வல்லொற்றை - மெல்லொற்றூக்கி, வாய்ந்த வென்றாய், “மறையோர்” என்கிறது - நிலவறைகளிலே மறைந்து நின்றவர்களென்றபடியாய்,

ஸீலத்தாலுமென்றதுக்குமுபலக்ஷணம். (கடைக்குறைத்தல்) என்றது - “மூத்த” என்கிறவிடத்தில் அகாரம் லுப்தமாயென்றபடி. “திருநாவாயவையுள்” (திருவாய் 6-8-3) என்கிறவிடத்தில் போலே, அவை - ஸபை₄யாக வருளிச்செய்கிறார் (அவையித்யாதி₃). “முது” என்கிற விஸேஷணத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்துகொண்டு ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (எல்லார்க்குமித்யாதி₃). “கூத்துவந்தாடி” என்றவிடத்தில் “உவந்து-கூத்தாடி” என்றநவயித்து, உவக்குகைக்கு ஹேதுபூர்வகமாக வர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (நிலவறையித்யாதி₃). “கூத்தாடி” ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாந்ரம்- மார்ச் 2010

மணல்குன்றிலே வந்தேறி, ஆடியென்னுதல். உவந்தேறியாடி யென்னுதல். “உவந்தேறி யாடி” என்றது - இனையவர்கள் நிலவறை திறந்து வரக்காண்கையாலே. “கூத்து” என்றால் எல்லாரும் வரலாமிநே. (குழலாலிசைபாடி) குழலில் த்வநிவாய்ப்பிநே மூத்தவையறிவது. குழல்மேல் வைத்தூதும் நல்விரகுகளும், தாழ்த்தமாத்தரத்துக்கு அநுதபித்து அவர்களைக் காலும் தலையும் பொருத்தி கூமைகொள்வதும் இனையவர்களறியுமத்தனையிநே.

(வாய்த்தமறையோர்வணங்க இமையவரேத்த) மங்குளாஸாஸநபரராய் இனையவர்கள் - திருவடிகளில் மார்த்துவமறிந்து “வாழி” “வாழி” என்றமைக்க. நிலவறைகளிலே மறைந்துகிடக்கையாலே “மறையவர்” என்னலாமிநே. ஆட்டிலும் பாட்டிலும் சித்தாபஹ்ருதூராய் அநிமிஷராய் பார்த்துக் கொண்டிருந்து அக்ரமமாக மூத்தவை ஸ்துதிக்க; அன்றிக்கே, க்ருஷணக்ரீடை₃ காண்கைக்குவந்து மறைந்துநிற்க யோக்யரான இங்குத்தை தேவர்களும் ருஷிகளுமென்னவுமாம். இத்தால் அவதரித்து ஜாத்யுசிதமாக பரிக்ரஹித்த வேஷத்துகீடாக நடித்து, திருக்குழலாலேயும் பாடினவையெல்லாம் இங்குண்டான ப்ராணிகளுக்கும் அங்குண்டான ஸூரிகளுக்கும் உத்தேயம்மென்கிறது. “மூத்தவர்கள்” என்று - ஜ்ஞாத்தருத்வபூர்த்தியாலே அங்குள்ளாரை. “முதுமணல்” என்கையாலே - இந்தூரியங்களின் வழியொழுகாமல் தான் அவற்றை வஸமாக்கி மேல்கொண்டமை தோற்றுகிறது. “வாய்த்தமறையோர் வணங்க - இமையவரேத்த-குழலாலிசை பாடி” என்றத்தாலே ஆசார்யவசந பாரதந்தர்யமே வாய்த்த மறையாக மங்குளாஸாஸநபர்யந்தமாக கைங்கர்யம் செய்யுமவர்கள். “இமையவரேத்த”

முன்பு நிலவறைகளிலே மறைந்து கிடந்து குழலோசைவழியே கிட்டினபெண்கள், திருவடிகளின் மார்த்துவத்தை நினைத்துஇந்தக்கூத்தை அமைக்கக்காகவணங்க. அநிமிஷராய் அந்தக் கூத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த முன்பு சொன்ன வருத்த₄ ஜநங்கள் வித்த₄ராய் ஸ்துதிக்கும்படியாக வென்னவுமாம். (வந்தித்தயாதி₃) இப்படிக்க

என்றபோதே உகப்பு ஸித்த₄மாயிருக்க, “உவப்பு” என்று விஸேஷிக்கையாலே ப்ரீத்யதிஸயம் சொல்லவேண்டுகையால், க்ருஷணன் திருவுள்ளம் பெண்பிள்ளைகளிடத்தில் ஸக்தமாயிருக்குமாகையாலே இதுவே ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். (இசைகளை) என்றது - பெண்பேர்சொல்லி அழைக்கவும், சிலரை கூாமணம் பண்ணுகையும் சொல்லுகிற பாட்டுக்களையென்றபடி. ஆனால் வருத்த₄ர்முன்னே பெண்களை அழைக்கக்கூடுமோவென்ன (குழலித்தயாதி₃). இப்படி அந்வயித்துக் கொள்வானென்னென்ன; அதுக்கு நியாமகமருளிச் செய்கிறார் (குழலோசையித்தயாதி₃). (மரக்கால்கூத்து) பொய்க்கால் கூத்தென்றபடி.

என்கையாலே அநிமிஷராய் கு₃ணுப₄வத்திலே ஊன்றி விக்₃ரஹத₃ர்ஸநமே த₄ரகமாயிருக்குமவர்களென்கிறது. (எம்பிரான்) எங்களுக்கு மஹோபகாரகனவன். (8)

அவ.- ஒன்பதாம்பாட்டு. பிராட்டிமார்க்கு அபி₄மதபரதந்த்ரனா ப்ரகாரம் தோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.- (கற்பகவித்யாதி₃) தே₃வலோகத்திலொழிய நில்லாதகற்பகக்கா வையும் பூ₄லோகத்தில் கொடுவந்து தன்னகத்தில் நிலாமுற்றத்திலே நட்டுத்தர வேணுமென்றசைப்பட்ட ஸத்யப₄மைப் பிராட்டிக்கு நாளையென்னுதே பின்னையென்னுதே அவள் திருவுள்ளம் பிசகுமென்று நாளையென்னமாட்டான்; தன்னுடைய த்வரையாலே பின்னையென்னமாட்டான்; ப்ரதிநியதஸங்கல்பம் பாராதே “நீர் ஏவின் கார்யம் இப்போதே செய்து தரக்கடவேன்” என்று, கூத்தாடின செவ்வியோடே வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான். (எம்பிரான்) எங்களுக்கு மஹோபகாரகனவனென்னைப் புறம்புல்குவான். (8)

(9) **கற்பகக்காவு கருதியகாதலிக்கு**
இப்பொழுதீவனென் நிந்திரன்காவினில்
நிற்பனசெய்து நிலாத்திகழ்முற்றத்துள்
உய்த்தவனென்னைப்புறம்புல்குவான் உம்பர்கோனென்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (கற்பகமித்யாதி₃) தே₃வலோகத்திலே இந்த்₃ரனுடைய காவிலே நிற்கிற கற்பகக்காவை, ஸசிபண்ணின அவமதியடியாக “பிடுங்கிச் கொண்டு போய் பூ₄லோகத்திலே என்னுடைய நிலா முற்றத்திலே நட்டுத்தரவேணும்” என்று ஆசைப்பட்ட அபி₄மதையான ஸத்யப₄மைப்பிராட்டிக்கு, நாளையென்னுதல், பின்னையென்னுதல் செய்யாதே, இப்போதே தரக்கடவேனென்று பிடுங்கிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே, முற்பட ஆத₃ரித்த இந்த்₃ரன், தன் புழைக்கடையிலே ஒரு பூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போகப்பொருமையாலே குபிதனாய் வஜ்ரத்தைவாங்கி,

(அமைக்கை) போருமென்று நிறுத்துகை. (8)

அரு. ஒன்பதாம்பாட்டு. (கற்பகமித்யாதி₃) “இந்திரன் காவினில் நிற்பன செய்து” என்றத்தைக் கடாக்கித்து “கற்பகக்காவு” என்றதுக்கர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (தே₃வேத்யாதி₃). (கற்பகக்காவை) கல்பகவ்ருக்ஷத்தை. “கருதிய” என்றதுக்கு ஹேதுபூர்வகமர்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (ஸசியித்யாதி₃). இவ்விடத்தில் “பதிகர்வாவலேபேந ப₃ஹுமாநபுரஸ்ஸரம்| ந த₃த₃ர்ஸ க்₃ருஹம் யாதா முபசாரேண மாம் ஸசி| என்றதநுஸந்தே₄யம். “காதலி” என்று க்₃ருஷ்ணன் விஷயத்தில் காதலையுடையவளென்றும், அத்தால் க்₃ருஷ்ணனுக்கு மிகவும் அபி₄மதையென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அபி₄மதையானவித்யாதி₃).

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாந்ரம்- மார்ச் 2010

தன்னிலத்திலே இந்த்₃ரன் மத்₃ர்த்த₂மாகரக்ஷிக்கக் கடவேனென்று ப₃ஹு₃மாநம் பண்ணி ரக்ஷிக்கிற கற்பகக்காவைக் கொடுபோராநிற்கச்செய்தே, முற்பட ஆத்₃ரித்த இந்த்₃ரன் தன்புழைக்கடையிலே ஒரு பூண்டைப்பிடுங்கிக் கொண்டு போரப்பொருமையாலே கோபித்து வஜ்ரத்தைவாங்கித் தொடர்ந்து யுத்₃த₄கார்யம் செய்வானாகவந்து வந்தகார்யம் ப₂லியாமையாலே ஸ்தோத்ரம் செய்ய, அங்கே நிற்கவும் கடவதென்று ஸங்கல்பம் செய்து, நிலாத்திகழ் முற்றத்திலே கொண்டுபோந்து “வண்துவரைநட்டான்”() என்கிறபடியே நட்டபின்பு அங்குத்தையிலும் இங்கு தழையும்பூவும் கொழுந்துமாய்க் கொண்டுஇளகிப்பதித்துச் செல்லாநின்றதிறே. இப்படி அரியனசெய்த வபி₄மதத்தோடே புறம்புல்குவான். (உம்பர்கோன்) இப்படிச் செய்கையாலே நித்யஸூரிகளுக்கு முன்னிலையிலே நிர்வாஹகனென்னுமதுவும் தோன்ற வரவேணுமென்கிறார். (9)

தொடர்ந்து யுத்₃த₄ம் செய்வானாகவந்து, அந்த கார்யம் ப₂லியாமையாலே ஸ்தோத்ரம் செய்ய;

“இப்போதுதானே கொடுபோகவேணும், பின்பு அங்கே வந்து நிற்கக்கடவது” என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டுபோந்து, “வண்துவரைநட்டான்”() என்கிறபடியே ஸ்ரீமத்₃த்₃வாரகையிலே நிலா முற்றத்திலே நட்டவன். “உய்த்தவன்” என்கையாலே இங்கேகொடுவந்து நட்டபின்பு அங்குத்தையிலுங் காட்டில் தழையும்பூவும் கொழுந்துமாய்க் கொண்டு ஸம்ருத்₃த₄மானபடி சொல்லுகிறது. (என்னையித்யாதி₃). இப்படி அபி₄மதவிஷய பரதந்த்ரணவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். (உம்பர்கோன்) பிராட்டி உகப்புச்செய்கையாலே இஸ்ஸவப₄வத்துக்குத் தோற்று எழுதிக் கொடுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனெனவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். (9).

“இப்பொழுதீவன்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தய பூர்வகமர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (நானையித்யாதி₃). “இந்திரன் காவினில் நிற்பனசெய்து” என்றதுக்கு - முன்பு இந்திரன் காவலையுடைய உத்₃யாநத்தில் வரக்கடவதென்று ஸங்கல்பம் பண்ணி என்றர்த்த₂ மருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்கு ப்ரஸக்தியருளிச்செய்கிறார் (பிடுங்கிங் கொண்டித்யாதி₃).

(இப்போது) இத்யாதி₃க்கு “நீயதாம் பாரிஜாதோயம் க்ருஷ்ணத்₃வாரவதீம் புரீம்₁ மர்த்யலோகே த்வயாமுகத்தே நாயம் ஸம்ஸ்த்தாஸ்ய தேப₄வி” (வி.பு.5-1-7) என்ற இந்த்₃ரனுடைய ப்ரார்த்த₂நாநுகு₃ணமாக க்ருஷ்ணன் ஸங்கல்பித்தானென்றது ஸித்₃த₄மென்று கருத்து.

(பின்பு) என்றது - அவதாரஸமாப்திக்குப் பின்பென்றபடி. (அங்கே) யென்றது - இந்த்₃ரன் உத்₃யாநவந்திலேயென்றபடி. “உய்த்தவன்” என்றதினர்த்த₂ம் (நட்டவன்) என்றது. நட்டவனென்னுதே “உய்த்தவன்” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உய்த்தவனித்யாதி₃). (9)

அவ.- நிக₃மத்தில் இத்திருமொழிகற்றூர்க்குப் ப₂லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.- பத்தாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியித்யாதி₃) வேய்த்தடந்தோளியான வாய்ச்சி. “ஆழிப்பிரான் - புறம்புல்குவான்” என்று அவன் புறம்புல்கிய சொல்லை.(விட்டுசித்தன்) அவள் சொல்லியசொல்லை அவள் சொன்னவன்று கூடநின்றாப்போலே தாமும் “புல்குவான்” என்று ப்ரார்த்தி₂த்து. அவன் கடாஷுத்துக்கு விஷயமாய் தாமும்பெற்று மகிழ்ந்த ப்ரகாரத்தை. விட்டுசித்தன் பரோபகாரமாகவுபகரித்த தமிழிவை ஈரைந்தும் வல்லார் வாய்த்தமக்களையும் நன் மக்களையும் பெற்று, அவர்கள் மங்குளாஸாஸநம் பண்ணக்கண்டு மகிழ்வரென்கிறார். “விஷ்ணுசித்தன்” என்றது ‘அரவத்தமளிப்படியே. (வல்லவர்) என்றது - ஸாபி₄ப்ராயமாகவென்றபடி. “வாய்த்தமக்கள்” என்றது - புத்ரர்களை. “நன்மக்கள்” என்றது - ஸிஷ்யர்களை. ப்ரத்யயத்திலே ஸிஷ்யர்களுக்கு ப்ராப்தியுண்டானவோபாதி, ப்ரக்ருதியிலே புத்ரர்களுக்கும் ப்ராப்தியுண்டி₄றே. “புத்ராந்ஸந்த்யஜ்ய” என்றது - காரணகார்யப₄ாவஸம்ப₃ந்த₄த்தாலேயி₄றே. அதுதானறிந்த மாத்ரமி₄றே. இங்கு கார்யகாரண ப₄ாவஸம்ப₃ந்த₄மாகையாலே உபாதே₃யமாமி₄றே. த₄ாத்வர்த்த₂த்தால் வந்த

அவ.- நிக₃மத்தில் இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் ப₂லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஆய்ச்சியன்ருழிப்பிரான் புறம்புல்கிய வேய்த்தடந்தோளிசொல் விட்டுசித்தன் மகிழ்ந்து ஈத்தமிழிவை யீரைந்தும் வல்லவர் வாய்த்தநன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே. (10)

வ்யா.- (ஆய்ச்சியித்யாதி₃) வேய்த்தடந்தோளி - ஆய்ச்சி - பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேய்போலேயாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையளான யஸோதை₃ப்பிராட்டி. (அன்றித்யாதி₃) அக்காலத்திலே கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த ஸைஸவாநுக்ருணமாகத் தன்னைப்புறம்புல்கின ப்ரகாரங்களைச் சொன்ன சொல்லை.

அரு.- பத்தாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியித்யாதி₃) (சுற்றுடைமை) - வர்த்துளதை. “தடம்” என்றதினர்த்த₂ம் (பெருத்திருந்துள்ள) என்றது - “புறம்புல்கிய ப்ரஜையைச் சொன்ன சொல்” என்று அத₄யாஹரித்தந்வயித்தர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி₃). “ஈத்த” என்றதினர்த்த₂ம் (அது தன்னையித்யாதி₃). (அதுதன்னை) என்றது - யஸோதை₃ சொல்லை யென்றபடி. “மகிழ்ந்து சொல்லை வல்லவர்கள்” என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறார்

ரக்ஷயத்வம் சதுர்த்தி₂ தோற்றினொலிறே தோற்றுவது. (10)

பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

(விட்டுசித்தனித்யாதி₃) பெரியாழ்வார் தத்காலம்போலே அநுப₄வித்து ப்ரீதராய், அது தன்னை எல்லாருமறியும்படி உபகரித்ததாய், ஸர்வாதி₄காரமான த்₃ராவிட₃மாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸாபி₄ப்ராயமாகவல்லவர்கள். (வாய்த்தவித்யாதி₃) ஸர்வேஸ்வரனுக்கு மங்க₃ளாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கீடாக வாய்த்த விலக்ஷணரான ஸிஷ்யபுத்ரர்களை லபி₄த்து, அத்தால் வந்த ஆநந்த₃த்தை யுடையவராவர். (10)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

(ஸாபி₄ப்ராயமாகவித்யாதி₃). (10).

முதற்பத்து அரும்பதவ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

Also available at: <http://fb.esnips.com/web/melathirumaligai-EMagazine>

பின்னர் ஜீயர்ஸ்வாமி ஆதிவராஹப்பெருமாள் கோவிலுக்கு எழுந்தருளி, வராஹநாயனரை மங்களாஸாஸநம் செய்தருளினார். நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட அடியார்கள் ஜீயர்ஸ்வாமியை ஸேவித்து க்ருதார்த்தராணர்கள்.

2. திருக்கோவலூர் எம்பெருமானார் ஜீயர்ஸ்வாமி 18-3-2010 அன்று புத்தூருக்கு எழுந்தருளி, ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமியை சந்தித்துவிட்டு, ஆதிவராஹப்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளி பெருமானை மங்களாஸாஸநம் செய்து, அநுக்ரஹபாஷணம் செய்தருளினார்.

கிடைக்கப்பெற்றோம்

1. **திருமால் அடியார்கள் பாதயாத்திரை விலை: ரூ.120/-**

கிடைக்குமிடம்: எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி, 30, கோயில்தெரு,
ஸ்ரீபெரும்பூதூர் - 602 105 தொலைபேசி: 99943 23397

இப்பொழுது எம்பார்ஜீயர் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரிக்கும் ஜீயர்ஸ்வாமி பூர்வாஸ்ரமத்தில் திருமால் மாதவிதழில் எழுதிய தொடர்க்கட்டுரையின் தொகுப்பு நூல். தமிழ்நாட்டிலுள்ள திவ்யதேசங்கள் அனைத்தையும் அடியார்களுடன் நடந்தேசென்று ஸேவித்த ஷே ஸ்வாமி, தம்முடைய பாதயாத்திரை அநுபவங்களை விரிவாக விளக்கியுள்ளார். 7-5-84 அன்று புறப்பட்டது முதல் 18-9-84 வரை நடந்த நிகழ்வுகளை விடாமல் அளித்துள்ளார். இந்நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு நாமும் நடந்தே சென்று திவ்யதேசத்தெம்பெருமான்களை ஸேவிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாகும்படி எழுதியுள்ளமை பாராட்டுதற்குரியது. அன்பர்கள் பெற்றுப் பயனடையலாம்.

2. **புண்ட்ரநிர்ணய ஸங்க்ரஹ: (இலவசவெளியீடு - நேரில் மட்டும்)**

கிடைக்குமிடம்: 'பொன்னிசூழ் திருவரங்கம்'
37, மணவாளமாமுனிகள் ஸந்நிதி வீதி,
ஸ்ரீபெரும்பூதூர். தொலைபேசி: 044 - 27163340

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ.உ.வே.திருநீர்மலை கோமடம் க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி
இந்நூலில் திருமண்காப்பை எவ்வாறு தரிப்பது என்னும் விஷயம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. முன்பு தெலுங்குலிபியில் அச்சிடப்பட்டிருந்த இந்நூல் இப்போது தமிழ் எழுத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

3. **ஸதநுஷ்டாந தர்ப்பணம் (எட்டாவது ப்ரதிபலநம்)**

கிடைக்குமிடம்: 43/137, வடக்குஉத்தரவீதி, ஸ்ரீரங்கம், திருச்சி-6

ஸ்ரீகோயில் கந்தாடை சுத்தஸத்வம் சிறுபுலியூர் திருவாழி அண்ணன் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஸதநுஷ்டாந தர்ப்பணத்தின் எட்டாவது ப்ரதிபலநம் சிறுபுலியூர் அண்ணன்ஸ்வாமியால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ப்ரபந்ர்களான ஸந்யாஸிகள் க்ருஹஸ்தர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வணங்குவது பொருந்து

மென்பது இந்நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

குறுந்தகடுகள்: தென்திருப்பேரை ஸ்ரீ.உ.வே.அரவிந்தலோசனன்ஸ்வாமி
ஸாதித்த உபந்யாஸகுறுந்தகடுகள்.

1. ஸ்தோத்ரரத்ந வ்யாக்யாந காலக்ஷேபம்
50 மணிநேரம் விலை: ரூ.190/-
2. வேங்கடேஸஸுப்ரபாதம் ஸ்தோத்ரங்களுடன் - விளக்கவுரை
18 மணி நேரம் விலை: ரூ.180/-
3. கைஸிக புராணம் - பட்டர் வ்யாக்யாந காலக்ஷேபம்
5 மணி நேரம் விலை: ரூ.100/-
4. திருப்பாவை மூவாயிரப்படி விளக்கவுரை
45 மணி நேரம் விலை: ரூ.150/-
5. கூரத்தாழ்வான் வாழ்வும் வாக்கும் (கூரத்தாழ்வான் சரித்ரமும்,
அவரைப்பற்றிய ஐதிஹ்யங்களும்) 8 மணி நேரம் விலை:ரூ.100/-
6. வைகுண்டஏகாதஸீ - பகல்பத்து, இராப்பத்து உத்ஸவங்களைப்
பற்றிய விளக்கம் 1 மணி நேரம் விலை:ரூ.60/-
7. நரஸிம்ஹாஷ்டகம்
வாதிகேஸரீ அழகியமணவாளச்சீயர் வைபவமும், நரஸிம்ஹாஷ்டக
விளக்கவுரைத்தொடரும்.
8. வேதாந்ததேஸிக விஜயம், பரமார்த்த ஸ்துதி
வேதாந்தாசார்யருடைய வைபவம் மற்றும் பரமார்த்தஸ்துதியின்
விளக்கவுரைத்தொடர் 6 மணி நேரம் விலை:ரூ.100/-
கிடைக்குமிடம்: ஸ்ரீ.உ.வே.அரவிந்தலோசனன் ஸ்வாமி,
10, தேரடித்தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5
அலைபேசி: 94452 50507

பரமபதப்ராப்தி

1. திருமலை திருப்பதி பெரியஜீயர்ஸ்வாமி 14-3-2010 அன்று
திருநாடலங்கரித்தார். இவர் திருமலையப்பனுக்கு வழுவிலா அடிமைசெய்து
போந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
2. நமது பத்ரிகையின் துணையாசிரியரான ஸ்ரீ.உ.வே.ஆராவமுதன்
ஸ்வாமியின் தமயனார் ஸ்ரீமான்.கே.சௌந்தரராஜன் ஸ்வாமி 3-3-2010
அன்று ஆசார்யன் திருவடியை அடைந்தார். அவரது பிரிவால் வருந்தும்
உற்றார் உறவினர்களுக்கு எம்பெருமான் ஆறுதலளிப்பானாக.